

Η Χαραυγή

μελετητῶν τῆς Βίβλου

2016

Η Χαραυγή

Μάιος – Ιούνιος 2016

ΕΤΟΣ 82ον Αριθμός έκδοσης 3

Περιεχόμενα του

παρόντος τεύχους

PUBLISHED BY:

Dawn Bible Students Association
199 Railroad Avenue
East Rutherford, NJ 07073 U.S.A

www.dawnbible.com

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα.
Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε
άμεσα για τυχόν αλλαγή της
διεύθυνσής σας. Εσωκλείεται ένα
έντυπο συνδρομής του περιοδικού
και παρακαλείστε να το
αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη νέα
σας διεύθυνση.

GRECIA: He Haravgi 199 Railroad Ave
East Rutherford NJ 07073 USA

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

«Πειστικές Αποδείξεις»
(Τεκμήρια) 2

Διεθνείς Βιβλικές Σπουδές

Η Επούλωση ενός υπηρέτη 18

Συγχωρώντας έναν
αμαρτωλό 21

Νοῦς υγιής 24

Μια Ευλογημένη Επανένωσις 27

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Η Εμπειρία του Ανωγείου
Μέρος 2 από 2 30

The Dawn - Greek Edition

MAY / JUNE 2016

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

«Πειστικές Αποδείξεις» (Τεκμήρια)

«εις τους οποίους και εφάνέρωσεν εαυτόν ζώντα μετά το πάθος αυτού διά πολλών τεκμηρίων, εμφανιζόμενος εις αυτούς τεσσαράκοντα ημέρας και λέγων τα περί της βασιλείας του Θεού.» - Πράξεις 1: 3

ΚΑΤΑ τις Σαράντα ημέρες μετά την ανάστασή του, ο αναστημένος Κύριος Ιησούς εμφανίστηκε στους μαθητές του σε πολλές περιπτώσεις, και έδωσε πολλές «πειστικές αποδείξεις» ότι είχε αναστηθεί από τους νεκρούς ως πνευματικό ον. Μίλησε επίσης σε αυτές τις περιπτώσεις για τη βασιλεία του Θεού, και το προνόμιο που θα έχουν οι μαθητές του να την διακηρύξουν ότι σε όλη τη γη.

Στο Κατά Λουκάν 24: 1 διαβάζουμε: «Την δε πρώτην ημέραν της εβδομάδος, ενώ ήτο όρθρος βαθύς, ήλθον εις το μνήμα φέρουσαι τα οποία ητοίμασαν αρώματα, και άλλαι τινές μετ' αυτών.» Η έκφραση "αυτοί" (ήλθον δηλ.,) αναφέρεται σε μία μικρή ομάδα γυναικών. Τα ονόματά τους αναφέρονται στο στίχο 10: «Ήσας δε η Μαгдаληνή Μαρία και Ιωάννα και Μαρία η μήτηρ του Ιακώβου και αι λοιπαί μετ' αυτών, αίτινες έλεγον ταύτα προς τους αποστόλους.»

Νωρίτερα στο Ευαγγέλιο του Λουκά, μας λέει ότι είχε ταξιδέψει ο Ιησούς με τους αποστόλους μέσα

απο «κάθε πόλη και χωριό», διακηρύσσοντας Ευαγγέλιο της βασιλείας του Θεού. Επιπλέον, υπήρχαν «ορισμένες γυναίκες», που είχαν ταξιδέψει μαζί του, «αίτινες διηκόνουν αυτόν από των υπάρχόντων αυτών.» (Λουκάς 8: 1-3) Αυτές οι γυναίκες είχαν εθελοντικά συμβάλει στην υποστήριξη του Ιησού και των αποστόλων. Έχει προταθεί ότι ο απρόσκοπτος χιτών του, μια κατάλληλη αναπαράσταση της ανθρώπινης τελειότητός του, μπορεί να του τον έδωσε σαν δώρον μια απο αυτές τις ευγενείς κυρίες.

Ο Ιησούς δεν πήρε ποτέ μια εισφορά ή με οποιοδήποτε τρόπο εκμαίευσε χρήματα από τους ανθρώπους. Ως ακόλουθοι του Χριστού, θα πρέπει μην κάνουμε εοίσης εκκλήσεις για χρήματα. Εμείς πρέπει να χρησιμοποιούμε απλώς τα δικά μας μέσα, και άλλα κεφάλαια εάν μας δοθούν εθελοντικά για χρήση στην υπηρεσία του Κυρίου.

Η Μαρία Μαγδαληνή

Η Μαρία η Μαγδαληνή ήταν από την πόλη η Μαγδαληνή, η οποία βριστόταν κοντά στη θάλασσα της Γαλιλαίας. Ο Ιησούς εθεράπευσε τη Μαρία τη Μαγδαληνή απο επτά κακά πνεύματα που την κατείχαν. (Κατα Λουκά 8: 2) Έγινε αργότερα μέρος της μικρής ομάδος των γυναικών που ήταν παρούσες, ενώ εσταυρονόταν ο Ιησούς. (Ματθ. 27:55, 56) Αυτή και οι άλλες γυναίκες ακολούθησαν τον Ιωσήφ απο τον Αριμαθαία για να δούν πού βρισκόταν ο τάφος του Ιησού, και πώς το σώμα του προετοιμάστηκε για την ταφή. (VSS.57-61) Δύο ημέρες αργότερα, μετά το Σάββατο, η Μαρία η Μαγδαληνή και οι άλλές πιστές γυναίκες έφεραν αρώματα στον τάφο, για να χρίσουν πιο

καλά το νεκρό σώμα του Ιησού. (Μάρκος 16: 1-2) Ήσαν ανήσυχες για να παραχωρήσουν επάνω στα άψυχα λείψανα του αγαπημένου Μάστερ τους, το τελευταίο δείγμα της εκτίμησης και της αγάπης τους.

«Την δε πρώτην της εβδομάδος Μαρία η Μαγδαληνή έρχεται εις το μνημείον το πρωϊ, ενώ έτι ήτο σκότος, και βλέπει τον λίθον σηκωμένον εκ του μνημείου.» (Κατα Ιωάννην 20: 1) Η Μαρία πρέπει να είχε μεγάλη πίστη εις τον να έλθει εις τον τάφον από μόνη της, ότι κατά κάποιο τρόπο ότι θα είχε τη δύναμη να κυλήσει μακριά την μεγάλη πέτρα που είχε τοποθετήσει πάνω από την είσοδό του. Αυτή πρέπει να αγνόησε επίσης τη σκέψη ότι θα μπορούσε να είχε ήδη αρχίσει να αποσυντίθεται το σώμα του Χριστού, αφού ήταν ήδη νεκρός στον τάφο για περίπου τρεις μέρες. Μόλις λίγες εβδομάδες νωρίτερα, όταν ο Ιησούς είχε ζητήσει να κυλήσουν μακριά την πέτρα από το τάφο του Λαζάρου, η Μάρθα, μια απο τις αδελφές του Λαζάρου, απάντησε στον Κύριο, «Κύριε, όζει ήδη· διότι είναι τεσσάρων ημερών.» - Κατα Ιωάν. 11:39

Ο ΖΩΝΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΜΕΣΣΟΝ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Οι άλλες γυναίκες μαζεύτηκαν με τη Μαρία τη Μαγδαληνή στον τάφο, και από την εξιστόριση στο βιβλίο του Λουκά διαβάζουμε, «2 Εύρον δε τον λίθον αποκεκυλισμένον από του μνημείου, 3 και εισελθούσαι δεν εύρον το σώμα του Κυρίου Ιησού. 4 Και ενώ ήσαν εν απορία περί τούτου, ιδού, δύο άνδρες εστάθησαν έμπροσθεν αυτών με ιμάτια αστράπτοντα.» - Κάτα Λουκά 24: 2-4,

Οι δύο άνδρες, ντυμένοι στα λευκά, "εκθαμβωτική φορεσιά," ήταν άγγελοι σταλμένοι από

τον Θεό. (Ιωάννης 20:12) Είπαν προς τας γυναίκας: «5 Καθώς δε αὐταὶ εφοβήθησαν καὶ ἐκκλινόν το πρόσωπον εἰς τὴν γῆν, εἶπον πρὸς αὐτάς· Τι ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; 6 δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀλλ' ἀνέστη· ἐνθυμήθητε πῶς ἐλάλησε πρὸς ἐσάς, ἐνῶ ἦτο ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, 7 λέγων ὅτι πρέπει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ παραδοθῇ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἀμαρτωλῶν καὶ νὰ σταυρωθῇ καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν νὰ ἀναστηθῇ.» - Κατὰ Λουκά 24: 5-7

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε προηγουμένως στοὺς μαθητὲς τοῦ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ σταυρωθεῖ καὶ στὴ συνέχεια νὰ ἀναστηθεῖ ἀπὸ τοὺς νεκρούς. «31 Καὶ ἤρχισε νὰ διδάσκη αὐτοὺς ὅτι πρέπει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ πάθῃ πολλὰ, καὶ νὰ καταφρονηθῇ ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων, καὶ νὰ θανατωθῇ, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας νὰ ἀναστηθῇ.» (Κατὰ Μάρκο 8:31) Οἱ γυναῖκες στὸν τάφο «θυμῆθηκαν τὰ λόγια τοῦ, καὶ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸν τάφο, καὶ εἶπαν ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα πρὸς τοὺς ἑντεκα, καὶ εἰς ὅλους τοὺς υπόλοιπους.» Ὡστόσο, ὅταν οἱ ἀπόστολοι ἀκούσαν αὐτὸ τὸ μήνυμα ἀπὸ τὶς γυναῖκες, δὲν τὸ ἐπίστεψαν, καὶ θεώρησαν αὐτὸ ὡς "φλυαρία", μιὰ φανταστικὴ ἱστορία. - Κατὰ Λουκά 24: 8-11

Προφανῶς κανένας ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦς τοῦ Ἰησοῦ δὲν σκέφτηκε τὴν ἀνάστασή τοῦ. Οἱ γυναῖκες ἔφεραν ἀρώματα στὸν τάφο γιὰ νὰ αλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Τὸ μήνυμα πού τοὺς ἔδωσαν οἱ δύο ἄγγελοι δὲν θεωρεῖτο πιστευτὸ ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους καὶ δὲν εἶχε πιθανότατα γίνεῖ κατανοητὸ ἀπὸ τὶς γυναῖκες. Γιὰ αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα μυαλά, χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν φάνηκε δύσκολή, ἀν ὅχι ἀδύνατη, νὰ κατανοηθεῖ.

Από την εξιστόριση που αναφέρεται στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη, φαίνεται ότι η Μαρία η Μαγδαληνή παρέμεινε στον τάφο, ενώ οι άλλες γυναίκες έφυγαν για να πούν στους αποστόλους για τα γεγονότα που συντελέστηκαν. Διαβάζουμε: «11 Η δε Μαρία ίστατο πλησίον του μνημείου κλαίουσα έξω. Ενώ λοιπόν έκλαιεν, έκυψεν εις το μνημείον· 12 και βλέπει δύο αγγέλους με λευκά ιμάτια καθημένους, ένα προς την κεφαλὴν και ένα προς τους πόδας, εκεί όπου έκειτο το σώμα του Ιησού. 13 Και λέγουσι προς αυτήν εκείνοι· Γύναι, τι κλαίεις; Λέγει προς αυτούς· Διότι εσήκωσαν τον Κύριόν μου, και δεν εξεύρω που έθεσαν αυτόν. 14 Και αφού είπε ταύτα, εστράφη εις τα οπίσω και θεωρεί τον Ιησούν ιστάμενον, και δεν ήξευρεν ότι είναι ο Ιησούς. 15 Λέγει προς αυτήν ο Ιησούς· Γύναι, τι κλαίεις; τίνα ζητείς; Εκείνη νομίζουσα ότι είναι ο κηπουρός, λέγει προς αυτόν· Κύριε, εάν συ εσήκωσας αυτόν, ειπέ μοι που έθεσας αυτόν, και εγώ θέλω σηκώσει αυτόν.» - Κατα Ιωαν. 20: 11-15

Η Μαρία Μαγδαληνή έδειξε και πάλι μεγάλη πίστη και αποφασιστικότητα, λέγουσα εις τον έναν που νόμιζε ότι ήταν «ο κηπουρός», που με κάποιο τρόπο θα έβρισκε τη δύναμη να μεταφέρει το σώμα του Ιησού. Ο Κύριος αποκάλυψε στη συνέχεια τον ιδιον στη Μαρία μιλώντας το όνομά της με ένα παλιό, γνώριμο τρόπο. "Μαίρη!" είπε ο Ιησούς. Γύρισε και είπε, Ραβί! (Μια εβραϊκή λέξη που σημαίνει δάσκαλος)». Πόσο γρήγορα κατάλαβε η πίστις της Μαρίας ότι ήταν ο Ιησούς! Αυτή δεν ρώτησε γιατί δεν υπήρχαν εμφανή σημάδια από τα καρφιά που ήταν στα χέρια ή στα πόδια του.

Ο Ιησούς είπε στη Μαρία, «Μη μου άπτου· διότι δεν ανέβην έτι προς τον Πατέρα μου. Αλλ' ύπαγε

προς τους αδελφούς μου και ειπέ προς αυτούς· Αναβαίνω προς τον Πατέρα μου και Πατέρα σας και Θεόν μου και Θεόν σας. 18 Έρχεται Μαρία η Μαгдаληνή και απαγγέλλει προς τους μαθητάς ότι είδε τον Κύριον και ότι είπε ταύτα προς αυτήν.»(εδάφ. 17, 18) Ο Ιησούς εκτίμησε την πίστη και αφοσίωση, αποφασιστικότητα της Μαρίας Μαгдаληνής. Έτσι, είχε το προνόμιο να λάβει «πειστική απόδειξη», όντας το πρώτο πρόσωπο για να μιλήσει με τον αναστημένο Κύριο, ο οποίος είχε αναστηθεί ως ον πνεύμα από την πανίσχυρη δύναμη του Θεού.

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΠΡΟΣ ΕΜΜΑΟΥΣ

«13 Και ιδού, δύο εξ αυτών επορεύοντο εν αυτή τη ημέρα εις κώμην ονομαζομένην Εμμαούς, απέχουσιν εξήκοντα στάδια από Ιερουσαλήμ. 14 Και αυτοί ωμίλουν προς αλλήλους περί πάντων των συμβεβηκότων τούτων. 15 Και ενώ ωμίλουν και συνδιελέγοντο, πλησιάσας και αυτός ο Ιησούς επορεύετο μετ' αυτών· 16 αλλ' οι οφθαλμοί αυτών εκρατούντο διά να μη γνωρίσωσιν αυτόν.» - Κατα Λουκά 24:13-16

Πήρε μάλλον αρκετές ώρες για τους δύο μαθητές να περπατήσουν από την Ιερουσαλήμ προς Εμμαούς. Ενώ δεν ξέρουμε πού κατά μήκος αυτού του περίπατου βρίσκεται μαζί τους ο Ιησούς, υπήρχε πιθανώς μια μακρά χρονική περίοδος κατά την οποία ήταν ο ίδιος μαζί τους, κατά την οποία θα είχαν όλοι την ευκαιρία να συνομιλήσουν ο ένας με τον άλλον. Για το λόγο αυτό, αυτό ήταν ίσως μια από τις μεγαλύτερης διάρκειας εμφανίσεις του Ιησού με τους μαθητές του

κατά τη διάρκεια των σαράντα ημερών μετά την ανάστασή του.

Καθώς περπατούσαν προς Εμμαούς, ο Ιησούς ερώτησε τους δύο μαθητές, «17 Είπε δε προς αυτούς· Τίνες είναι οι λόγοι ούτοι, τους οποίους συνομιλείτε προς αλλήλους περιπατούντες, και είσθε σκυθρωποί; 18 Αποκριθείς δε ο εις, ονομαζόμενος Κλεόπας, είπε προς αυτόν· Συ μόνος παροικείς εν Ιερουσαλήμ και δεν έμαθες τα γενόμενα εν αυτή εν ταις ημέραις ταύταις; 19 Και είπε προς αυτούς· Ποία; Οι δε είπον προς αυτόν· Τα περί Ιησού του Ναζωραίου, όστις εστάθη ανήρ προφήτης δυνατός εν έργω και λόγω ενώπιον του Θεού και παντός του λαού.» - εδαφ. 17-19

Παρατηρούμε τη σοφία του αναστάντος Κυρίου, και τη χρήση του ερωτήσεων κατά τη διάρκεια αυτής της συζήτησης με τους δύο μαθητές. Ο Ιησούς, βέβαια, ήξερε γιατί ήταν λυπημένοι, γιατί ήταν αόρατα παρών μαζί τους πριν βρεθεί μαζί τους στο δρόμο προς Εμμαούς. Με παρόμοιο τρόπο, σε επόμενες φορές κατά τη διάρκεια των σαράντα ημερών πριν ανεβεί, ο Ιησούς θα εμφανιστεί στους μαθητές του, ενώ μιλούσαν γι 'αυτόν και τα γεγονότα που συντελεσθηκαν πρόσφατα. Οι μαθητές ήταν έτσι σε ένα καλύτερο πλαίσιο σκέψης για να λάβουν το προς αυτούς μήνυμα του Ιησού, και το μαθημα που παρείχε θα αφήσει μια βαθύτερη εντύπωση.

Οι μαθητές στο δρόμο προς Εμμαούς είπαν αναφορικά με τον Ιησού, «Τα περί Ιησού του Ναζωραίου, όστις εστάθη ανήρ προφήτης δυνατός εν έργω και λόγω ενώπιον του Θεού και παντός του λαού, 20 και πως παρέδωκαν αυτόν οι αρχιερείς και οι άρχοντες ημών εις καταδίκην θανάτου και εσταύρωσαν αυτόν.» - εδάφ. 19,20) Έχασαν πλέον την εμπιστοσύνη

τους ότι ήταν ο Μεσσίας ο Ιησούς, και είπαν προς αυτόν τον ξένο, «Ημεείς δε ηλπίζομεν ότι αυτός είναι ο μέλλων να λυτρώση τον Ισραήλ· αλλά και προς τούτοις πάσι τρίτη ημέρα είναι σήμερον αύτη, αφού έγειναν ταύτα.» (εδαφ. 21) Αντί ο Ιησούς να γίνει ένας μεγάλος βασιλιάς του Ισραήλ, εστραυρώθηκε δίπλα σε δύο εγκληματίες, και αυτό φάνηκε να καθησυχάσει το θέμα στο μυαλό τους ότι δεν θα μπορούσε να ήταν ο Μεσσίας ο Ιησούς.

Οι δύο μαθητές είπαν, στη συνέχεια, σε αυτόν τον ξένο για τα γεγονότα που συνέβηκαν νωρίτερα την ίδια μέρα. «22 Αλλά και γυναίκες τινές εξ ημών εξέπληξαν ημάς, αίτινες υπήγον την αυγήν εις το μνημείον, 23 και μη ευρούσαι το σώμα αυτού, ήλθον λέγουσαι ότι είδον και οπτασίαν αγγέλων, οίτινες λέγουσιν ότι αυτός ζη. 24 Και τινές των υμετέρων υπήγον εις το μνημείον και εύρον ούτω, καθώς και αι γυναίκες είπον, αυτόν όμως δεν είδον.» - εδάφ. 22-24

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑ Η ΔΟΞΑ

Ο Αναστάς Κύριος άρχισε να αξιοποιήσει αυτή την μαρτυρία των δύο μαθητών. Εκείνος τους είπε, «25 Και αυτός είπε προς αυτούς· Ω ανόητοι και βραδείς την καρδίαν εις το να πιστεύητε εις πάντα όσα ελάλησαν οι προφήται· 26 δεν έπρεπε να πάθη ταύτα ο Χριστός και να εισέλθη εις την δόξαν αυτού;» (εδάφ. 25,26) Εδώ έχουμε ένα άλλο λόγο για τον οποίο έδωσε «πειστικές αποδείξεις» ο Ιησούς για τους μαθητές του μετά την ανάστασή του. Ήταν απαραίτητο να τους διδάξει γιατί έπρεπε να υποφέρει, να πεθάνει, και αναστηθεί και πάλι ως ον πνευματικό, και να τους δείξει ότι αυτά τα πράγματα τα είπαν οι προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης.

Ο Ιησούς, τότε, αρζίζοντας με τον Μωϋσή «και από πάντων των προφητών, διηρμήνευεν εις αυτούς τα περί εαυτού γεγραμμένα εν πάσαις ταις γραφαίς.» (εδάφ. 27) Δεν μας λένουν τι ακριβώς είπε στους δύο μαθητές ο αναστημένος Κύριος. Ίσως τους είχε εξηγήσει πώς η θυσία του Αβραάμ περι του Ισαάκ, του μονογεννούς γιου του, τον οποίο αγαπούσε, ήταν ένας τύπος ή εικόνα του Θεού στέλνοντας τον μονογενή Υιό Του, τον Ιησού, τον οποίο αγαπούσε, στον κόσμο ως πρόθυμος λυτρωτική θυσία για τον Αδάμ και τους απόγονους του--όλη την ανθρωπότητα. - Γεν. 22: 1-18· Α΄ Ιωάννην 4: 9,10· Α Τιμ. 2: 5,6

Θα μπορούσε ο Ιησούς να τους θύμιζε για την εποχή του Μωϋσή, και ότι με την διατήρηση του Πάσχα, είχαν ελευθερωθεί από τη δουλεία στην Αίγυπτο οι Ισραηλίτες. Το πασχαλινό αρνί που επελέγετο τότες, ένα αρσενικό ενός έτους, χωρίς ψεγάδια, ήταν ένα είδος ή μια εικόνα του τέλειου ανθρώπου Ιησού, ο οποίος πρόσφερε πρόθυμα τον εαυτό του ως λυτρωτική θυσία για τον Αδάμ και όλη την ανθρωπότητα. (Εξοδ.12: 1-14· Α Κορ. 5: 7· Εβρ. 7: 26,27) Στην αρχή της διακονίας του Ιησού, ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είχε μιλήσει γι 'αυτόν με αυτόν τον τρόπο, λέγοντας: «Ιδού ο Αμνός του Θεού, ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου». - Κατά Ιωάννην 1:29

Ο Απόστολος Πέτρος αναφέρθηκε στον Ιησού ως άψογο αρνί, γράφοντας: «18 εξεύροντες ότι δεν ελυτρώθητε από της ματαίας πατροπαραδότου διαγωγής υμών διά φθαρτών, αργυρίου ή χρυσίου, 19 αλλά διά του τιμίου αίματος του Χριστού, ως αμνού αμώμου και ασπίλου, 20 όστις ήτο μεν προωρισμένος προ καταβολής κόσμου, εφανερώθη δε εν τοις εσχάτοις καιροίς διά σας,

21 τους πιστεύοντας δι' αυτού εις τον Θεόν, τον αναστήσαντα αυτόν εκ νεκρών και δόντα εις αυτόν δόξαν, ώστε η πίστις σας και η ελπίς να ήναι εις τον Θεόν.» - Α' Πετ. 1:18 - 21

Ο Θεός έδωσε εντολή στο έθνος του Ισραήλ ότι κανένα από τα οστά του αρνιού του Πάσχα δεν πρέπει να το σπάσουν. (Εξοδ. 12:46) Στις ώρες ακολούθησαν μετά τη σταύρωση του Ιησού, οι στρατιώτες έσπασαν τα πόδια των δύο κλέφτων, προκειμένου οι θάνατοί τους να συμβούν πριν από τη δύση του ηλίου, δηλαδή, την έναρξη της ημέρας του εβραϊκού Σαββάτου. Ωστόσο, οι Γραφές αναφέρουν συγκεκριμένα ότι δεν είχαν σπάσει τα πόδια του Ιησού οι στρατιώτες, επειδή ήδη νεκρός ήταν. (Κατα Ιωάννην 19: 31-33) Μας λένε κατηγορηματικά στο εδάφιο 36, «Διότι έγειναν ταύτα, διά να πληρωθή η γραφή, Οστούν αυτού δεν θέλει συντριφθή» --ακριβώς όπως το αρνί του Πάσχα-- και όπως προφητεύθηκε επίσης στους Ψαλμούς. - Ψαλ. 34:20

Μπορεί να έχει αφηγηθεί τους Ψαλμούς ο Ιησούς που προείπαν για τη προδοσία του, τα βάσανα και το θάνατό του, καθώς και την μετέπειτα ανάσταση και την εξύψωσή του στα δεξιά του Θεού. (Ψαλμ. 41: 9· 22: 1-18· 31: 5· 118: 22· 110: 1) Για τους δύο μαθητές που περπατούσαν προς Εμμαούς, αυτός ο ξένος έδειξε ότι τα πράγματα που τους είχαν αποθαρρύνει ήταν τα ίδια τα πράγματα που προείπαν σχετικά με το Μεσσία οι προφήτες.

ΑΝΑΓΚΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΞΕΝΟΝ

Καθώς έφτασαν στην πόλη της Εμμαούς, συνέχισε να περπατήσει ο ξένος. Οι δύο μαθητές

επέμειναν, ωστόσο, να μείνει μαζί τους και να έρθει στο σπίτι τους. Διαβάζουμε: «και παρεβίασαν αυτόν, λέγοντες· Μείνον μεθ' ημών, διότι πλησιάζει η εσπέρα και έκλινεν η ημέρα. Και εισήλθε διά να μείνη μετ' αυτών.» (Λουκάς 24:29) Σε αυτό το εδάφιο, η λέξη «παρεβίασεν» μεταφράζεται από μια ελληνική λέξη που χρησιμοποιείται μόνο μία άλλη φορά στην Καινή Διαθήκη, όταν η Λυδία «παρεβίασεν» τον Παύλο και τον Σίλα να μείνουν στο σπίτι της. (Πράξεις 16:15) Αυτή η ελληνική λέξη μεταφέρει μια δυνατή χροιά, και έχει την έννοια «να μετέρχεται δύναμη αντίθετη προς τη φύση.» (το Ελληνικό Λεξικό Thayer του) Μπορούμε να απεικονίσουμε τους δύο μαθητές κρατώντας απαλά αυτόν τον ξένον από το χέρι, ενώ τον προέτρεπαν να μείνει μαζί τους.

Συμφώνησε ο ξένος, και έμεινε μαζί τους στο σπίτι τους στην Εμμαούς. Καθώς μαζεύτηκε σε ένα τραπέζι για να φάει, αυτός «30 Και αφού εκάθησε μετ' αυτών εις την τράπεζαν, λαβών τον άρτον ευλόγησε και κόψας έδιδεν εις αυτούς. 31 Αυτών δε διηνοίχθησαν οι οφθαλμοί, και εγνώρισαν αυτόν. Και αυτός έγεινεν άφαντος απ' αυτών.» Οι δύο μαθητές συνειδητοποίησαν τότε ότι αυτός ξένος ήταν ο ίδιος ο Ιησούς. Έχοντας καταφέρει το σκοπό του, ο αναστημένος Κύριος τότε "εξαφανίστηκε από τα μάτια τους." - Κατα Λουκά 24: 30,31

Ο Ιησούς δίδαξε τους δύο μαθητές στο δρόμο προς Εμμαούς και τους έδωσε «πειστικές αποδείξεις» για την ανάσταση του με διάφορους τρόπους. Κατ' αρχάς, εξήγησε τας γραφάς της Παλαιάς Διαθήκης και τας προφητείας που αφορούν τον εαυτό του κατα ένα τρόπο λογικό και κατανοητό. Με την πράξη του, τότε,

να ευλογεί και να σπάει το ψωμί στο τραπέζι μαζί τους, έφερε στη μνήμη τους ένα παράδειγμα από τα πράγματα που είχε κάνει κατά τη διάρκεια της διακονίας του. Τέλος, ο ίδιος απέδειξε ότι δεν ήταν πλέον «ο άνθρωπος» Ιησούς, αλλά «άλλαξε» μάλλον και τώρα πνευματικό όν ήταν, με τη δυνατότητα να πηγαινοέρχεται σαν τον άνεμον. - Κατα Ιωάννην 3: 8

Στη συνέχεια, οι μαθητές είπαν ο ένας στον άλλον, «Δεν εκαίετο εν υμίν η καρδιά ημών, ότε ελάλει προς ημάς καθ' οδόν και μας εξήγει τας γραφάς;» (Κατα Λουκά 24:32) Όπως αντιλαμβανόμαστε την εκπλήρωση των υποσχέσεων του Θεού του παρελθόντος, είθε να η καρδιά μας να «καίε» επίσης «μέσα μας», προκειμένου να μπορέσουμε να ασκήσουμε ακόμα μεγαλύτερη πίστη στην εκπλήρωση των διαβεβαιώσεων του Λόγου του που σχετίζονται με το μέλλον.

Είχαν συγκινηθεί τόσο πολύ από αυτή την εμπειρία οι δυο μαθητές που γύρισαν αμέσως και ταξίδεψαν πίσω επτά μίλια στην Ιερουσαλήμ, περπατώντας, κατά πάσα πιθανότητα, το μεγαλύτερο μέρος του ταξιδιού τους στο σκοτάδι της νύχτας, προκειμένου να τη πούν στους άλλους μαθητές. (εδάφ. 33-35) Πράγματι, καθώς έχουμε λάβει μια ευλογία από την αλήθεια και τις μελέτες και τις συζητήσεις μας με τους αδελφούς, ας τη μοιραστεί με τους άλλους, για να μπορέσουν κι αυτοί να λάβουν μια ευλογία. Θυμόμαστε τα λόγια του προφήτη: «Τότε οι φοβούμενοι τον Κύριον ελάλουν προς αλλήλους· και ο Κύριος προσείχε και ήκουε και εγράφη βιβλίον ενθυμήσεως ενώπιον αυτού περί των φοβουμένων τον Κύριον και των ευλαβουμένων το όνομα αυτού.» - Μαλ. 3:16

ΕΜΦΑΝΙΖΟΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Αφού οι δύο μαθητές έφθασαν στην Ιερουσαλήμ και βρήκαν άλλους ακολούθους του Χριστού συγκεντρωμένους μαζί, ο Ιησούς εμφανίστηκε και «στάθηκε εν τω μέσω αυτών, και λέγει προς αυτούς, Ειρήνη υμίν». (Κατα Λουκά 24:36) Φοβήθηκαν, ωστόσο, υποθέτοντας ότι πνεύμα είδαν. Ο Κύριος τους είπε, «Τι ταραζέσθε; Ιδού τα χέρια και τα πόδια μου, ότι είναι εγώ ο ίδιος: ψηλαπήστε με λίγο για να δείτε· γιατί ένα πνεύμα δεν έχει σάρκα και οστά, όπως βλέπετε εμένα να έχω.» - εδάφ. 37-39

Σημειώνουμε ότι ο Ιησούς χρησιμοποίησε την έκφραση «σάρκα και οστά», και όχι «σάρκα και αίμα». Στην Παλαιά Διαθήκη, το αίμα σχετιζόταν με την ανθρώπινη ζωή. Το γεγονός ότι ο Ιησούς έκανε χρήση της λέξεως «αίμα» να μην χρησιμοποιούν τη λέξη «αίμα» δείχνει ότι αυτό που έβλεπαν, παρόλο που δίνει την εξωτερική εμφάνιση της ανθρώπινης ύπαρξης, δεν ήταν ένα σώμα μιας γήινου, ανθρώπινης φύσεως. Ολοκληρώθηκε η θυσία του Ιησού όταν πέθανε στο σταυρό. Η ανθρώπινη ζωή του είχε παραδοθεί διαπαντός, και «το πολύτιμο αίμα» του είχε χυθεί ακόμη μέχρι θανάτου, ώστε η λύτρωση και η εξιλέωσις για την ανθρωπότητα θα μπορούσαν να εξασφαλιστούν. (Α Πετ. 1:19) Για άλλη μια φορά έχουμε μια επιβεβαίωση απο την Παλαιά Διαθήκη: «\διότι η ζωή της σαρκός είναι εν τω αίματι και εγώ έδωκα αυτό εις εσάς, διά να κάμνητε εξιλέωσιν υπέρ των ψυχών σας επί του θυσιαστηρίου· διότι το αίμα τούτο κάμνει εξιλασμόν υπέρ της ψυχής.» - Λεβ. 17:11

Με την ευκαιρία αυτή, το «σάρκα και οστά» στο οποίο εμφανίστηκε ο αναστημένος Ιησούς ήταν μόνο

μια οπτική υλοποίηση που είχε χρησιμοποιηθεί αποκλειστικά και μόνο προς το όφελος των μαθητών του. Ο Κύριος ήξερε ότι αν οι μαθητές του θα μπορούσαν να δούν σάρκα και οστά, που έφερε μια φυσική ομοιότητα με τον Δάσκαλό τους, όπως ο ίδιος έμοιζε κατά τη διάρκεια της επίγειας διακονίας του, θα είχαν λιγότερο φόβο, και ως εκ τούτου θα ήσαν εις θέσιν να ακούσουν καλύτερα σε ό, τι είχε να τους πει.

Σε άλλες περιπτώσεις μετά από την ανάστασή του, ο αναστημένος Κύριος εμφανίστηκε σε διάφορες φυσικές εκδηλώσεις για τους οπαδούς του. Στην Μαρία, εμφανίστηκε ως κηπουρός. Στους δύο μαθητές στο δρόμο προς Εμμαούς, εμφανίστηκε σαν ξένος. Στον Πέτρο και μερικούς άλλους στη βάρκα στη θάλασσα της Γαλιλαίας, ο ίδιος εμφανίστηκε ως επισκέπτης στην ακτή. - Κατα Ιωάννην 21: 3,4

Δείχνοντας τον εαυτό του σε αυτούς σε διαφορετικές φυσικές εμφανίσεις, ο Ιησούς απέδειξε ότι καμία από αυτές τις μορφές ήταν το πραγματικό σώμα που είχε πλέον, δηλ., εκείνη ενός υπερυψωθέντος πνευματικού όντος. Πράγματι, σχεδόν σε κάθε περίπτωση κατά τη διάρκεια αυτών των σαράντα ημερών, οι μαθητές του Ιησού δεν τον αναγνώριζαν από τη φυσική εμφάνιση, αλλά από τα λόγια του, τη φωνή ή τη συμπεριφορά του.

MARTYRES OLΩN AYTWN TWN ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Αφού ανακούφισε τους φόβους τους, ο Ιησούς εξήγησε, όπως ακριβώς εξήγησε στους δύο στο δρόμο προς Εμμαούς, ότι, όλες οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης και των ψαλμών που προείπαν ότι θα προδοθεί, υποφέρει και πεθάνει, και να αναστηθεί εν

συνεχεία εκ των νεκρών την τρίτη ημέρα. (Λουκάς 24: 44-46) Τους έδωσε στη συνέχεια μια ανάθεση, ότι οι μελλοντικές εργασίες τους θα είναι να κηρύττουν "μετάνοια και άφεση αμαρτιών ... στο όνομά του ανάμεσα σε όλα τα έθνη, αρχής γενομένης από την Ιερουσαλήμ." Θα έπρεπε να είναι «μάρτυρες» αυτών των «πειστικών αποδείξεων» περί της ανάστασης του Ιησού, όχι μόνο από αυτό που είδαν, αλλά κυρίως από την αύξηση της κατανόησης τους, μέσω του Αγίου Πνεύματος - «δύναμιν εξ ύψους» -που σύντομα θα έλθει επ' αυτούς. - εδάφ. 47-49

Ο Πέτρος έγραψε επίσης για οι μαθητές να είναι «μάρτυρες» της ανάστασης του Ιησού, λέγοντας: «40 Τούτον ο Θεός ανέστησε την τρίτην ημέραν και έκαμεν αυτόν να εμφανισθή 41 ουχί εις πάντα τον λαόν, αλλ' εις μάρτυρας τους προδιωρισμένους υπό του Θεού, εις ημάς, οίτινες συνεφάγομεν και συνεπίομεν μετ' αυτού, αφού ανέστη εκ νεκρών· 42 και παρήγγειλεν εις ημάς να κηρύζωμεν προς τον λαόν και να μαρτυρήσωμεν ότι αυτός είναι ο ώρισμένος υπό του Θεού κριτής ζώντων και νεκρών. 43 Εις τούτον πάντες οι προφήται μαρτυρούσιν, ότι διά του ονόματος αυτού θέλει λάβει άφεσιν αμαρτιών πας ο πιστεύων εις αυτόν.» - Πράξεις 10:40-43

ΔΟΚΙΣΜΑΣΜΕΝΟΣ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΟΞΑΝ

Μία από τις πιο σημαντικές διδασκαλίες που παρείχε ο Ιησούς στους μαθητές του κατά τη διάρκεια σαράντα ημερών μετά την ανάστασή του βρίσκεται στα λόγια του, που αναφέρθηκε νωρίτερα σε αυτό το μάθημά μας "Δεν θα έπρεπε Χριστό να έχουν υποστεί

αυτά τα πράγματα, και να εισέλθῃ εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ;" (Κατὰ Λουκᾶ 24:26) Πολλὰ ἐδάφια τονίζουν πρῶτα αὐτὴν τὴν ἀρχὴν τῆς δοκιμασίας τῆς πίστεως μέχρι θανάτου, πρὶν ἀπὸ τὴν εἰσοδοὺν εἰς τὴν δόξαν. Ἡ ρύθμιση αὐτὴ ἐφαρμόστηκε ὅχι μόνον στὸν Ἰησοῦ, ἀλλὰ καὶ γιὰ κάθε ἄτομο ποὺ θὰ γίνῃ μέρος τοῦ Χριστοῦ, τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ σώματος.

Οἱ ἀπόστολοι μαρτύρησαν, λέγοντας, «17 Εἰάν τις τέκνα καὶ κληρονόμοι, κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ, εἰάν συμπάσχωμεν, διὰ να γείνωμεν καὶ συμμέτοχοι τῆς δόξης αὐτοῦ. 18 Επειδὴ φρονῶ ὅτι τὰ παθήματα τοῦ παρόντος καιροῦ δὲν εἶναι ἄξια να συγκριθῶσι με τὴν δόξαν τὴν μέλλουσαν να ἀποκαλυφθῇ εἰς ἡμᾶς.»(Ρωμ. 8:17,18) «ἀλλὰ καθότι εἰσθε κοινωνοὶ τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, χαίρετε, ἵνα καὶ ὅταν ἡ δόξα αὐτοῦ φανερωθῇ χαρήτε ἀγαλλιώμενοι.» - Α'Πετρ. 4:13

Εἴθε αὐτές οἱ «πειστικές ἀποδείξεις» τῆς ἀνάστασης τοῦ Ἰησοῦ να μᾶς βοηθήσουν να αὐξήσουμε τὴν πίστη μᾶς εἰς ὅλες τὰς υποσχέσεις τοῦ Θεοῦ. «3 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις κατὰ τὸ πολὺ ἔλεος αὐτοῦ ἀνεγέννησεν ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζωῆς διὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν, 4 εἰς κληρονομίαν ἀφθαρτον καὶ ἀμείαντον καὶ ἀμάραντον, πεφυλαγμένην ἐν τοῖς οὐρανοῖς δι' ἡμᾶς.» - Α'Πετ. 1:3-4

Διεθνείς Βιβλικές Σπουδές

Μάθημα Πρώτο

Η Επούλωση ενός υπηρέτη

Εδάφια κλειδιά: «Ακούσας δε ταῦτα ὁ Ἰησοῦς εθαύμασεν αὐτόν, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ὄχλον τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτόν, εἶπε· Σας λέγω, Οὐδέ ἐν τῷ Ἰσραὴλ εὗρον τοσαύτην πίστιν.» - Κατα Λουκά 7:9

Επιλεγμένα εδάφια: Κατα Λουκά 7: 1-10

ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ συνοψίζεται η ευλογημένη ποιότητα της πίστης. Κατέληξε ένας Ρωμαίους εκατόνταρχος, ένας ξένος για τον εβραϊκό λαό, να αγαπάει αυτούς και τον μεγάλο Θεό τους. Η υπεραξία του σημειώθηκε από μια γενναιόδωρη δωρεά, μια συναγωγή που έχτισε για τους Εβραίους της Καπερναούμ. Την ειλικρίνειά του επίσης την κατέδειξε με το να στέλνει έκκληση βοήθειας προς έναν Εβραίο για μια τρομερή κατάσταση που βίωνε ο ίδιος. Ο αγαπημένος του υπηρέτης του ήταν παρα πολύ άρρωστος και κοντά στο θάνατο. Ήν ένας άνθρωπος που διέθετε μεγάλα μέσα, ο εκατόνταρχος θα μπορούσε να έχει την επιλογή του από τους καλύτερους γιατρούς που θα μπορούσε να προσλάβει το χρήμα. Αυτός επέλεξε σοφά να ζητήσει τη βοήθεια του Μεγάλου Ιατρού, Ιησού.

Η ταπείνωση και η πίστη του εκατόνταρχου απεικονίζονται όμορφα σε αυτό το μέρος της Αγίας Γραφής. Μπορεί να συμπεράνει κανείς ότι αυτός ο άνθρωπος, του οποίου η ζωή διέταζε σεβασμό και που ο ίδιος ασκούσε μεγάλη εξουσία, θα περίμενε απο τον Ιησού να έρθει σ 'αυτόν, και όχι αντιστρόφως. Αντ 'αυτού έστειλε αγγελιοφόρους λέγοντας, «Κύριε, μη ενοχλείσαι· διότι δεν είμαι άξιος να εισέλθης υπό την στέγην μου.» (Λουκά 7: 6) Αυτά τα λόγια μεταφέρουν μια τεράστια πραότητα του πνεύματος.

Αυτός ο εκατόνταρχος είχε κατανοήσει καλά την άσκηση της εξουσίας και την υπακοή σε αυτήν. Στο επάγγελμά του είχε πάρει εντολές καθώς και είχε δώσει, γνωρίζοντας πολύ καλά πώς λειτουργούσε η αλυσίδα διοίκησης. Οι οδηγίες που έδινε σε αυτούς που ήταν κάτω από αυτόν ηκολουθούντο αναμφίβολα από μια άμεση υπακοή. Ο εκατόνταρχος γνώριζε, δια πίστεως, ότι κι ο Ιησούς ήταν ένας που ασκούσε μεγάλη εξουσία - δηλαδή ό, τι πρόσταζε, γινόταν- και αν ο Ιησούς θα έλεγε απλώς τον λόγο, θα θεραπευότν ο δούλος του. - εδάφ. 7,8

Μαθαίνουμε από την εξιστόριση του Ματθαίου ότι ήρθε προσωπικά στον Ιησού ο ο εκατόνταρχος. (Ματθ. 8: 5-13) Αναπολώντας την εν λόγω συνάντηση, βλέπουμε να στέκονται μαζί ο Σωτήρας της ανθρωπότητας και αυτόν τον ευγενή στρατιώτη, συνοψίζοντας την ομορφιά της πίστης, υπακοής και θεϊκής εξουσίας. Τα λόγια του εκατόνταρχου είναι δυνατό: *"7b αλλά ειπέ λόγον, και θέλει ιατρευθή ο δούλός μου. 8 Διότι και εγώ είμαι άνθρωπος υποκείμενος εις εξουσίαν, έχων υπ' εμαυτόν στρατιώτας, και λέγω προς τούτον, Ύπαγε, και υπάγει; και προς άλλον, Έρχου, και*

έρχεται, και προς τον δούλον μου, Κάμε τούτο, και κάμνει." (εδάφ. 8,9) Αυτό είναι ένα όμορφο μάθημα για εμάς που πιστεύουμε πλέον εν τω Χριστώ. Με πίστη αναγνωρίζουμε την εξουσία του Ιησού στη ζωή μας, και μπορούμε να αποδόσουμε ταπεινή υπακοή σ' αυτόν.

Όπως αναφέρθηκε σε εδάφιο κλειδί μας, ο Ιησούς δεν συνάντησε ακόμη έναν με τέτοια πίστη, σε όλον τον Ισραήλ, όπως αυτός ο άνθρωπος. Ο Ιησούς θαύμασε για το πόσο καθαρή, απλή, και ισχυρή ήταν η πίστις του. Πράγματι, είναι η πίστη στο Χριστό που υποκύπτει στην εξουσία του, και η καθημερινή υπακοή μας σε ευσεβείς αρχές είναι ένα μέσο χάριτος για εμάς. Με τον τρόπο αυτό δίνουμε πραγματική τιμή στον Κύριό μας και μεγαλώνουμε στον καρπό του Αγίου Πνεύματος. (Γαλ. 5: 22,23) Έτσι, η πίστη και η υπακοή μας φέρουν μεγάλο πνευματικό πλούτο στην εκδήλωση της ένδοξης ομοίωσης του Χριστού μέσα μας. Ο Απόστολος Παύλος μίλησε για αυτό ως την οικοδόμηση επί του θεμελίου του Χριστού. Χτίζουμε με «χρυσό, ασήμι, πολύτιμους λίθους» σύμβολα του λόγου και του Πνεύματος του Θεού. - Α προς Κορ.3: 11,12

Αν ο Κύριος μας θα εξασκούσε την εξουσία του για να θεραπεύσει τον υπηρέτη ενός άνδρα, άγνωστο για αυτόν, πόσo μάλλον θα ασκήσει τη δύναμή του για να θεραπεύσει τις καρδιές και να παράσχει σε εκείνους που είναι γνωστοί για αυτόν. Δεν επιδιώκουμε φυσική θεραπεία, αλλά τη θεραπεία του πνεύματός μας. Με τον τρόπο αυτό, ας τον εμπιστεύονται σε όλα οι καρδιές μας, όπως είπε ο εκατόνταρχος, «αλλά ειπέ λόγον, και θέλει ιατρευθή ο δούλός μου.»

Συγχωρώντας έναν αμαρτωλό

Εδάφιο κλειδί: «Διά τούτο σοι λέγω, συγκεχωρημένοι είναι αι αμαρτίαι αυτής αι πολλάί, διότι ηγάπησε πολύ· εις όντινα δε συγχωρείται ολίγον, ολίγον αγαπά.»

- Κατα Λουκά 7:47

Επιλεγμένα εδάφια: Κατα Λουκά 7: 36-50

Η Παραβολή που περιέχονται στο μάθημα μας θα πρέπει να αντηχεί βαθιά στην καρδιά του κάθε σοβαρού Χριστιανού, καθώς συνειδητοποιεί πόσο έχει συγχωρεθεί. Στη αρχή της ιστορίας, μαθαίνουμε ότι ο Ιησούς δέχτηκε πρόσκληση για να πάει στο σπίτι του Σίμωνα, ενός Φαρισαίου, για δείπνο. (Λουκά 7:36) Ο Σίμωνας μπορεί να νόμιζε ότι έκαμνε μεγάλη τιμή στον Ιησού εις το να τον καλέσει στο σπίτι του. Αυτό υποδηλώνεται από το γεγονός ότι, ως οικοδεσπότης, ο ίδιος δεν προσέφερε την συνήθη ευγενική υπηρεσία για τους καλεσμένους της τότε εποχής όπως το πλύσιμο των ποδιών του Ιησού, δίνοντας μια αγκαλιά καλωσορίσματος, ή παρέχοντας το λάδι χρίσεως (χρίσματος). Έχοντας μια υψηλή θέση στη ζωή, μπορεί ο Φαρισαίος να απάλλαξε τον ίδιο από αυτά τα έθιμα, νομίζοντας ότι ήταν υπερπάνω τέτοιων υποχρεώσεων. Με την παραμέληση του, έχασε τη θαυμάσια ευκαιρία και το προνόμιο να τιμήσει τον Ιησού.

Ένας απρόσκλητος επισκέπτης, μια γυναίκα που θεωρείτο ένας κοινωνικός και θρησκευτικός απόβλητος, εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία που είχε αγνοήσει ο Σίμωνας. Αν και τον περιφρονούσαν με περιφρόνηση και επικριτικά λόγια, μνημονεύθηκε η πράξη αγάπης και ευγνωμοσύνης της διαμέσου των αιώνων. Εκείνη δεν απευθύνεται με κανένα όνομα, για να γίνει σεβαστή η ανωνυμία της, αναφερόμενη μόνο ως "αμαρτωλή". - εδάφ. 37-39

Αυτή η γυναίκα ήταν βαθιά θλιμμένη για τις αμαρτίες της. Συνειδητοποίησε ότι θα μπορούσε, με τον Ιησού, να βρει μια ευλογημένη ανακούφιση από τον πόνο της ψυχής της. Διαισθανόμενη ότι θα μπορούσε αυτός να φέρει μια θεραπεία για την ταραγμένη καρδιά της, εισήλθε στη γιορτή απρόσκλητη. Καθώς πλησίαζε τον Ιησού, ο καθένας μπορούσε να δει ότι κρατούσε ένα κουτί αλαβάστρου. Περιείχε γλυκό άρωμα για να χρίσει τον Σωτήρα η ίδια. Αυτή είχε λάβει υπόψιν αυτό που παραμέλησαν να δούν οι Φαρισαίοι.

Στην περιφρόνηση του, τα λόγια του Simon, όπως "μιλούσε" ο ίδιος "με τον εαυτό του", είναι ανησυχητικά στην αλαζονεία τους: «Ούτος, εάν ήτο προφήτης, ήθελε γνωρίζει τις και οποία είναι η γυνή, ήτις εγγίζει αυτόν, ότι είναι αμαρτωλή.» (εδάφ. 39) Ο ίδιος δύσκολα θα μπορούσε να ήταν πιο λάθος για την κατάσταση. Διαβάζοντας τις σκέψεις της καρδιάς του Σίμονα, ο Ιησούς στράφηκε προς τη γυναίκα. Τα δάκρυα της χύθηκαν πάνω στα πόδια του, και τα μαλλιά της χρησίμευσαν για να τα σκουπίσουν. Από την καρδιά της, τον έχρισε με το άρωμα. Η ευλογημένη στιγμή παραλίγο να σπάσει από αγενείς σκέψεις του Φαρισαίου, αλλά είχε γνώση της κατάστασης ο Κύριός μας,

προσφέροντας ένα μάθημα με παραβολή. Ρώτησε ποιός θα αγαπούσε περισσότερο έναν δανειστή, εκείνος που του είχε συγχωρεθεί ένα χρέος πενήντα δηναρίων, ή ένας που του είχε συγχωρεθεί ένα χρέους της τάξεως πεντακοσίων δηνάρων. - εδάφ. 41,42

Βλέποντας την προφανή λογική στο μάθημα του Ιησού, ο Σίμωνας απάντησε γρήγορα, λέγοντας, «Νομίζω ότι εκείνος, εις τον οποίον εχάρισε το περισσότερον» (εδάφ. 43) Παρά το γεγονός ότι είδε τη λογική, φαινόταν να είναι «τυφλός» στην προσωπική συνάφεια του μαθήματος. Μπορούμε να αποκτήσουμε κάποια επίγνωση από αυτό. Τόσο πιο πολύ πνευματικά ώριμοι γινόμαστε εν Χριστώ, τόσο περισσότερο συνειδητοποιούμε πόσο πεσμένοι είμαστε. Ο Απόστολος Παύλος τόνισε το γεγονός αυτό στην επιστολή του προς τους Ρωμαίους: *«19 διότι δεν πράττω το αγαθόν, το οποίον θέλω· αλλά το κακόν, το οποίον δεν θέλω, τούτο πράττω. .. 24 αλαίπωρος άνθρωπος εγώ· τις θέλει με ελευθερώσει από του σώματος του θανάτου τούτου;»* (Ρωμ. 7: 19,24) Η απάντηση στο ερώτημα του είναι «Ιησούς Χριστός ο Κύριός μας.» - εδάφ. 25

Εφαρμόζοντας το μάθημα του εδαφίου κλειδιού μας, ας αγαπάμε πολύ τον Κύριό μας, για να μας συγχωρεθούν πολλά. Ας αγαπούν και τους άλλους, όντες φιλεύσπλαχνοι και συγχωρώντες παρά τις αδυναμίες και τις ελλείψεις τους. Είθε να μην είμαστε ποτέ τυφλοί στην ανάγκη μας για τη συγχώρεση. Αν πράττουμε αυτά τα πράγματα, μπορεί ο Ιησούς να ακουστεί στην καρδιά μας να λέει, «Η πίστις σου σε έσωσεν· ύπαγε εις ειρήνην.» - Κατα Λουκά 7:50

Νοῦς υγιῆς

Εδάφιο κλειδί: «Και ἐξήλθον διά να ἰδῶσι το γεγονός, και ἦλθον προς τον Ἰησοῦν και εὔρον τον ἄνθρωπον, εκ του οποίου εἶχον ἐξέλθει τα δαιμόνια, καθήμενον παρά τους πόδας του Ἰησοῦ, ενδεδυσμένον και σωφρονούντα· και εφοβήθησαν.» - Κατα Λουκά 8:35

Επιλεγμένα εδάφια: Κατα Λουκά 8:26-36

ΤΟ ΣΚΗΝΙΚΟ που περιγράφεται στο εδάδιο κλειδί μας είναι τα επακόλουθα της εκβολής των δαιμόνων, απο πλευράς του Ἰησοῦ, από έναν ἄνδρα σε ένα κοπάδι χοίρων. (Λουκά 8: 27-35) Οι χοίροι ἔτρεξαν ἀμέσως κατηφορίζοντας μια απότομη πλαγιά, βύθισαν σε μια λίμνη και πνίγηκαν. Στο ἀκουσμε της αναφοράς των βοσκών, οι ἄνθρωποι της πόλης ἦρθαν να δούν τι συνέβηκε. Δεν ἤξεραν τον Ἰησοῦ, ἀλλ' ἤξεραν ὁμως το δαιμονισμένο ἄνθρωπο. Τους εἶχε τρομοκρατήσει για μεγάλο χρονικό διάστημα, ἕνας παλαβός (λυσσών). Προσπάθειες να τον συγκρατήσουν ἦταν μάταιες· και τα δεσμά και οι αλυσίδες που του ἔβαλαν τα ἔσπαγε ἀμέσως. Αποτελούσε ἀπειλή για την κοινότητα.

Καθώς ο Ἰησοῦς ἔκανε την προσέγγιση στη ξηρά σε μια βάρκα, οι δαίμονες σε αὐτόν τον καημένο ἄνθρωπο τον οδήγησαν να προσεγγίσει τον Κύριο. «Τι εἶναι μεταξύ εμοῦ και σου, Ἰησοῦ, Υιέ του Θεοῦ του Υψίστου; δέομαί σου, μη με βασάνισης. .. 30 Και

ηρώτησεν αυτόν ο Ιησούς, λέγων· Τι είναι το όνομά σου; Ο δε είπε· Λεγεών· διότι δαιμόνια πολλά εισήλθον εις αυτόν.» (εδάφ. 28,30) Κατόπιν αιτήματός τους, ο Ιησούς τους επέτρεψε να εισέλθουν σε ένα κοπάδι χοίρων, με αποτέλεσμα οι χοίροι να τρέξουνε τρελά εις μίαν λίμνην όπου και εχάθησαν.» - εδάφ. 32,33

Το εδάφιο κλειδί μας δηλώνει ότι καθώς επλησίαζαν οι χωριάτες, είδαν τον βασανιστή, τον δαιμονισμένο, καθημένο στα πόδια του Ιησού. Ήταν ντυμένος και στα σύγκαλά του, μιλώντας με τον Ιησού λογικά. Είχαν τρομάξει από αυτά τα πράγματα οι άνθρωποι. Αντί για πανηγυρισμούς στο μεγάλο θαύμα που εξετέλεσε ο Ιησούς, του ζήτησαν, πάνω στον φόβο τους, να φύγει. - εδάφ. 35-37

Το γεγονός ότι ο τεταπεινωμένος άνθρωπος τώρα ήταν ντυμένος μπορεί να εκφράσει, σε αυτήν την εικόνα, τα ευλογημένα ρούχα που έχουμε λάβει από τον Κύριο. Εμείς κάποτε ήμασταν γυμνοί και άδικοι ενώπιον του Θεού στην αμαρτωλή μας κατάσταση. Ωστόσο, τώρα λέμε, «Θέλω ευφρανθή τα μέγιστα επί τον Κύριον· η ψυχή μου θέλει αγαλλιασθή εις τον Θεόν μου· διότι με ενέδυσεν ιμάτιον σωτηρίας, με εφόρεσεν επένδυμα δικαιοσύνης, ως νυμφίον ευπρεπισμένον με μίτραν και ως νύμφην κεκοσμημένην με τα πολύτιμα αυτής καλλωπίσματα.» - Ησ. 61:10

Εμείς συμπάσχουμε με αυτόν που ήταν δαιμονισμένος, επίσης ενθυμούμενοι ότι, κάποτε, μας εβασάνιζαν και εμας οι φόβοι. Με ευγνωμοσύνη ορεγόμεθα το ευλογημένο καταφύγιο που μας παρέχεται με το να ξοδεύουμε χρόνο στην κοινωνία μας με τον Ιησού. Όπως ο απόστολος Ιωάννης μας λέει, "Η κοινωνία μας είναι πραγματικά με τον Πατέρα και τον

Υιό του, Ιησού Χριστού." (Α΄Ιωάν. 1: 3) Οι άνθρωποι μιλάνε συχνά για τα προσωπικά τους «δαιμόνια.» Θα αναφέρονται σε φόβους, προκαταλήψεις, μίσση, κακίες, απληστίες, επιθυμίες κακές, αυτά τα σκοτεινά, δηλαδή, και άσχημα χαρακτηριστικά της αμαρτωλής φύσης του ανθρώπου. Πιθανόν να υπάρχει πολλή αλήθεια σε μια τέτοια συνειδητοποίηση περι της νεκρής κατάστασης ενός ατόμου.

Όμως, ως Χριστιανοί είμαστε ευγνώμονες για το ότι «διότι δεν έδωκεν εις ημάς ο Θεός πνεύμα δειλίας, αλλά δυνάμεως και αγάπης και σωφρονισμού.» (Β Τιμ. 1: 7) Το πνεύμα ενός υγιούς νου αντανακλά άμεσα τη μεταμορφωτική δύναμη της πίστης στο Χριστό. Αυτό το εξέφρασε καλά στην νουθεσία του ο Απόστολος Παύλος, «1 Σας παρακαλώ λοιπόν, αδελφοί, διά των οικτιρμών του Θεού, να παραστήσετε τα σώματά σας θυσίαν ζώσαν, αγίαν, ευάρεστον εις τον Θεόν, ήτις είναι η λογική σας λατρεία, και μη συμμορφώνεσθε με τον αιώνα τούτον, αλλά μεταμορφώνεσθε διά της ανακαινίσεως του νοός σας, ώστε να δοκιμάζετε τι είναι το θέλημα του Θεού, το αγαθόν και ευάρεστον και τέλειον.» (Ρωμ. 12: 1,2) Η σωφροσύνη μας μάς δίνει τη δυνατότητα να δοκιμάσουμε το θέλημα του Θεού και να φθάσουμε στη βαθιά κατανόηση ότι το θέλημά του είναι «αγαθόν και ευάρεστον και τέλειον» σε όλες τις εμπειρίες της ζωής. Χαιρόμαστε, έτσι, που μπορούμε να αφήσουμε πίσω την τρέλα αυτού του κόσμου, και, μέσω του Χριστού, να αποκτήσουμε ένα υγιές μυαλό.

Μια Ευλογημένη Επανένωσις

Εδάφιο κλειδί: «διότι ούτος ο υιός μου νεκρός ήτο και ανέζησε, και απολωλώς ήτο και ευρέθη. Και ήρχισαν να ευφραίνωνται.» - Κατα Λουκά 15:24

Επιλεγμένο εδάφιο: Κατα Λουκά 15: 11-24

ΤΟ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ από το οποίο πήραμε το εδάφιο κλειδί και τα επιλεγμένα εδάφιά μας είναι η παραβολή του Ασώτου Υιού. Είναι ονομάστηκε έτσι λόγω της τεράστιας όρεξης του γιου του για τις επίγειες απολαύσεις και τις σπατέλες δαπανών. Ενώ αυτό έτσι είναι, η παραβολή θα μπορούσε με την ίδια βαρύτητα να έχει σαν τίτλο «Η παραβολή του ελεήμονος και στοργικού πατρός.» Είναι σαφές ότι ο πατέρας σε αυτή την ιστορία έχει ως στόχο να εκπροσωπεί συμβολικά τον Θεό. Το σημαντικότερο είναι ότι μιλά με δύναμη για το γεγονός ότι ο Θεός είναι αγάπη.

Για όσους έχουν την επιθυμία να εγκαταλείψουν τις αμαρτίες τους ώστε να λάβουν ξανά μια θερμή πρόσκληση για να επιστρέψουν στην οικογένεια του Θεού, ίσως καμία άλλη παραβολή υπήρξε τόσο χρήσιμη στην διαφώτιση της αγάπης και της επιθυμίας του να τους αποδεχθεί. Οι φτωχοί, οι άποροι, οι αμαρτωλοί και οι αδύναμοι βλέπουν τη δική τους εικόνα σε αυτήν την παραβολή. Ενθαρρύνονται από την απεικόνιση του Πατέρα ως έναν που αγαπάει άνευ όρων όλους. Είναι

πρόθυμος να τους υποδεχθεί, επιπλέον δε παρακολουθεί και περιμένει για οποιοδήποτε σημάδι επιστροφής, ώστε να μπορέσει να συναντήσει και να καλωσορίσει αυτόν που είναι μετανοημένος.

Αυτή η εικόνα του Θεού είναι σε πλήρη αντίθεση με τη σκέψη που κρατάνε γενικά μερικοί γι 'αυτόν. Έχει τόσο διαστρεβλωθεί ο χαρακτήρας του Ουράνιου Πατέρα μας από εσφαλμένες δοξασίες που τον φοβούνται οι περισσότεροι άνθρωποι. Όντας φοβισμένοι, δεν περιμένουν καμία ζεστή και στοργική υποδοχή από αυτόν. Το γεγονός ότι, σε αυτήν την παραβολή, ο πατέρας παρακολουθούσε και περίμενε τον πεισματάρη γιο του, και ακόμη και έτρεξε για να τον προϋπαντήσει, είναι μια δυνατή μαρτυρία για τη φύση της φροντίδας και της αγάπης του Θεού. Καθώς η σωστή κατανόηση του χαρακτήρα του Θεού φθάνει σε εκείνους που είναι πνευματικά φτωχοί και διεφθαρμένοι, λαμβάνουν ελπίδα. Αυτή η παραβολή και άλλα εδάφια της Αγίας Γραφής δίνουν τη διαβεβαίωση ότι η δήλωση «ο Θεός είναι αγάπη», είναι γνήσια. (Κατα Ιωάννην 4:16) Έτσι, η ελπίδα που έχει μεταδοθεί οδηγεί ειλικρινείς πιστούς κατά τη διάρκεια αυτού του αιώνα του Ευαγγελίου σε μια πλήρη επιστροφή και υποταγή στον «Θεόν πάσης χάριτος.» - Α΄Πετ. 5: 10

Στην παραβολή, ο άσωτος υιός αναπαρίσταται ως έχοντας επιστρέψει επιτέλους στα συγκαλά του. Ξυπνά στην συνειδητοποίηση της απόλυτης ανάγκης του και στο γεγονός ότι του έχει άφθονο πλούτο ο πατέρας του. Ο πατέρας του θα ήταν πιθανότατα πρόθυμος να τον αφήσει να έχει ένα μερίδιο των ευλογιών που ο ίδιος δεν το άξιζε πλέον, ακόμα κι αν έπρεπε να ζήσει ως δούλος. Η έκφραση του, «Θα σηκωθώ και θα πάω στον

πατέρα μου» αντιπροσωπεύει αυτό που θα πρέπει να είναι η στάση όλων εκείνων που έχουν μετανοήσει. (Λουκάς 11:18) Η φύση της στάσης τους θα πρέπει να είναι μια από εξάρτηση από την αγάπη και το έλεος του Ουράνιου Πατέρα.

Αντιλαμβανόμαστε, πράγματι, την αναγκαιότητά μας, και την άφθονη παροχή που έκανε ο Θεός εν Χριστώ Ιησού για την άφεσιν των αμαρτιών μας. Έτσι, αφού έχουμε συγχωρεθεί, μας έχει υποδεχθεί με την αγάπη και τη φροντίδα Του, επιστρέφοντας στο ποίμνιό Του, εν αρμονία με τον Έναν εκ του οποίου ρέουν όλες οι ευλογίες. Η χαρά της γλυκής συμφιλίωσης με τον Θεό γίνεται σαφής στο σημερινό μάθημα παραβολή.

Επιπλέον, ως Χριστιανοί, έχουμε μια διακονία συμφιλίωσης που μας εμπιστεύθηκε. *«18 Εάν λοιπόν και ο Σατανάς διηρέθη καθ' εαυτού, πως θέλει σταθή η βασιλεία αυτού, επειδή λέγετε ότι εγώ εκβάλλω τα δαιμόνια διά του Βεελζεβούλ. .. 20 Αλλ' εάν διά του δακτύλου του Θεού εκβάλλω τα δαιμόνια, άρα έφθασεν εις εσάς η βασιλεία του Θεού.»* (Β' Κορ. 5: 18,20) Ως πρεσβευτές του Χριστού, έχουμε επιφορτιστεί με την προώθηση του λόγου της συμφιλίωσης, παρακαλώντας την πεσμένη ανθρώπινη οικογένεια να επιστρέψει στο Θεό, μια ευλογημένη επανένωση (ξανασμίξιμο°).

Η Εμπειρία του Ανωγείου

Οι Προοπτικές των Τεσσάρων Συγγραφέων του Ευαγγελίου

«Προ δε της εορτής του πάσχα εξεύρων ο Ιησούς ότι ήλθεν η ώρα αυτού διά να μεταβή εκ του κόσμου τούτου προς τον Πατέρα, αγαπήσας τους ιδικούς του τους εν τω κόσμω, μέχρι τέλους ηγάπησεν αυτούς.» - Ιωάννης 13: 1

ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ επεισόδια που έλαβαν χώρα στο ανώγειο τη νύχτα πριν από το θάνατο του Ιησού καταγράφηκαν από τις τέσσερις συγγραφείς του Ευαγγελίου, ενώ δεν σημείωσαν όλοι τα ίδια στοιχεία. Μέρος 1 του παρόντος άρθρου, που δημοσιεύτηκε στο τεύχος του περασμένου μήνα, πραγματεύθηκε με αυτές τις εμπειρίες που έχουν εξιστορηθεί στα χρονικά του Ματθαίου, του Μάρκου και του Λουκά, όπως ο Ιησούς και οι δώδεκα αποστολοι του είχαν συγκεντρωθεί εκείνο το βράδυ. Στο μέρος 2 του παρόντος άρθρου, θα εξετάσουμε την αφήγηση που παρέχεται από τον απόστολο Ιωάννη στο Ευαγγέλιό του.

Η εξιστόριση του Ιωάννη της εμπειρίας του ανώγειου βρίσκεται στα εδάφια που ακολουθούν το

εναρκτήριο κείμενό μας. (Κατα Ιωάννη 13: 2-35) Όπως και ο Ματθαίος, ήταν παρών σε αυτή την περίπτωση κι ο Ιωάννης, όντας ένας από τους δώδεκα. Όμως, η αφήγησή του είναι εντυπωσιακά διαφορετική, από αυτή του Ματθαίου, καθώς και αυτές του Μάρκου και του Λουκά. Φαινόταν ο Ιωάννης να έχει μια πολύ διαφορετική άποψη από τους άλλους συγγραφείς του Ευαγγελίου, που δίνει σε εμάς ένα λόγο να την εξετάσουμε

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

Η μοναδική προοπτική του Ιωάννη για τη ζωή του Ιησού, συμπεριλαμβανομένης και της εμπειρίας του ανώγειου, μπορεί να αποδοθεί σε μεγάλο βαθμό στον καιρό κατά τον οποίο έγραψε την εξιστόρισή του, η οποία έγινε προφανώς πολύ αργότερα από ό, τι έγραψαν οι υπόλοιποι τρεις συγγραφείς του Ευαγγελίου. Όπως αναφέρθηκε στο Μέρος 1 του παρόντος άρθρου, τα βιβλία του Ματθαίου, του Μάρκου, του Λουκά πιθανότατα να γράφτηκαν σε μια σειρά ετών περίπου από το 40 έως το 65 μ.Χ., και όλα πριν από την καταστροφή της Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ.

Στο βιβλίο της Αποκάλυψης, το οποίο έγραψε επίσης ο Ιωάννης, ο ίδιος δηλώνει ότι ήταν στη "νόση που ονομάζεται Πάτμος" όταν έλαβε αυτό το ειδικό όραμα από τον αναστημένο Κύριο. Αποκάλυψη 1: 9) Πολλοί θρησκευτικοί και κοσμικοί μελετητές πιστεύουν ότι ο Ιωάννης εξορίστηκε στην Πάτμο από τον Ρωμαίο αυτοκράτορα Δομιτιανού περίπου το 95 μ.Χ. Αυτό σημαίνει ότι θα είχε καταγράψει το όραμα της Αποκάλυψης λίγο χρόνο μετά από αυτό. Όμως, ήταν ίσως λίγο αργότερα, γιατί αυτή τη φορά, ο Ιωάννης θα

ήταν πιθανώς 90 ετών ή περισσότερο. Σημειώνουμε επίσης ότι, λόγω των ομοιοτήτων σε στυλ, καθώς και σε ορισμένες διατυπώσεις στα εδάφια κλεισίματος και των δύο βιβλίων, η Αποκάλυψη και το Ευαγγέλιο του Ιωάννη εγράφησαν προφανώς κοντά στο ίδιο χρονικό διάστημα. (Κατα Ιωάννην 21: 22-24· Αποκάλυψη 22: 18-20) Με βάση όλους αυτούς τους παράγοντες, οι περισσότερες αυθεντίες τοποθετούν τη συγγραφή του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου μεταξύ 95 μ.Χ. και 100 μ.Χ.

Εάν, όπως φαίνεται να ισχύει, Ιωάννης έγραψε το Ευαγγέλιό του στα τελευταία χρόνια του πρώτου αιώνα, αυτό ήταν παραπάνω από εξήντα χρόνια μετά το κλείσιμο της επίγειας διακονίας του Ιησού. Ήταν, επίσης, τριάντα έως εξήντα χρόνια αργότερα από την συγγραφή των άλλων τριών Ευαγγελίων, και τουλάχιστον είκοσι πέντε χρόνια αφού καταστράφηκαν η Ιερουσαλήμ και ο ναός. Ως εκ τούτου, είναι εύκολο να καταλάβουμε ότι, από το πολύ αργότερα πλεονεκτικό σημείο του, η προοπτική του Ιωάννη για τα πράγματα ήταν κάπως διαφορετική από εκείνες του Ματθαίου, του Μάρκου και του Λουκά.

Εκείνη την εποχή που έγραφε, ήταν αναμφίβολα ο τελευταίος εν ζωή Απόστολος ο Ιωάννης. Το εβραϊκό έθνος δεν υπήρχε πλέον σε οποιαδήποτε μορφή, η Ιερουσαλήμ και ο ναός είχαν καταστραφεί και ο λαος τους διασκορπίστηκαν σε όλη τη γη. Χωρίς αμφιβολία, ο Ιωάννης παρατήρησε ότι η Ρώμη πλέον όχι μόνον ήταν το κέντρο μιας μεγάλης πολιτικής αυτοκρατορίας, αλλά είχε γίνει επίσης το εστιακό σημείο του Χριστιανισμού, και δικαίως θεώρησε ότι αυτό θα έχει σύντομα επικίνδυνες συνέπειες. Αν και μέχρι τότε η πρώιμη Εκκλησία είχε καλά καθιερωθεί, θα

μπορούσε να δει ο Ιωάννης ότι το «πνεύμα του αντίχριστου» ήδη εργαζόταν. (Κατα Ιωάννην 2: 18,22· 4:3· Β' Ιωάννη 7) Επιπλέον, μέσα από το όραμα της Αποκάλυψης, παρόλο που ο ίδιος δεν κατάλαβε το νόημά της, έπρεπε να είχε καταστεί σαφές στον Ιωάννη ότι υπήρχαν πολλά ακόμα να συμβούν πριν ιδρυθεί η Μεσσιανική βασιλεία και αποκατασταθεί ο θρόνος του Δαβίδ.

Θα μπορούσε να εκτιμήσει το γεγονός ότι οι οπαδοί του Χριστού που παρέμειναν πιστοί στο μήνυμα του Ευαγγελίου στην αρχική καθαρότητά του, θα αντιμετώπισουν σύντομα πολύ δύσκολες εμπειρίες, αυτές που θα δοκιμάσουν την πίστη τους στον ίδιο τον πυρήνα. Με αυτή την προοπτική, και ως ο τελευταίος ζωντανός απόστολος, πρωταρχικός στόχος του Ιωάννη, όπως έγραψε την εξιστόρηση του Ευαγγελίου του, ήταν να προβλεφθεί μακροπρόθεσμα το πνευματικό όφελος της εκκλησίας, ακόμη και μέχρι τις μέρες μας. Έτσι, όπως ο ίδιος παρατήρησε τι είχαν καταφράνει ο Ματθαίος, ο Μάρκος και ο Λουκάς πολλά χρόνια νωρίτερα, ένιωσε την ανάγκη να επιστήσει ιδιαίτερη προσοχή σε μερικά από τα πιο πνευματικά εστιασμένα μαθήματα της διακονίας του Ιησού. Είμαστε, πράγματι, ευγνώμονες που ο Θεός, με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, κατηύθυνε όλους τους συγγραφείς του Ευαγγελίου να μαρτυρήσουν τα πάντα σε σχέση με τη ζωή και τη διακονία του Ιησού που θα ήταν αναγκαία για τους αφιερωμένους ακόλουθούς του καθ' όλη την εποχή του Ευαγγελίου.

Η ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΑΝΩΓΕΙΟΝ

Είναι αυτή η ίδια η πνευματική εστίαση που διαπερνά την αφήγηση του Ιωάννη για τις εμπειρίες που έλαβαν χώρα στο ανώγειο, όπως τις κατέγραψε πάνω από εξήντα χρόνια αργότερα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι στο εναρκτήριο κείμενό μας, το οποίο αρχίζει τη μαρτυρία του Ιωάννη. Αντί να εξηγεί τον άμεσο σκοπό του να συγκεντρώνεται μαζί με τους μαθητές του, που ήταν να κρατηθεί ο τύπος του Πάσχα, τονίζεται εδώ η μεγάλη αγάπη του Δασκάλου. Όπως οι ηλικιωμένοι και ο πολύ σοφός Απόστολος ανέτρξαν σε ολόκληρη την εμπειρία του Ανώγειου, στην οποία συμμετείχε, είδε ότι, αν ήταν απαραίτητο για τον Ιησού για να εκπληρώσει την λειτουργία του Πάσχα του Μωσαϊκού Νόμου, το κορυφαίο κίνητρό του να συγκεντρώνεται μαζί με τους στενότερους του μαθητές ήταν η αγάπη. Αυτή ήταν η τελευταία ευκαιρία για τον Δάσκαλο να είναι μαζί τους πριν συνελήφθη, δικασθεί ως βλάσφημος, και σταυρωθεί, και ήξερε πόσο δύσκολο θα ήταν αυτές οι εμπειρίες, δεδομένου ότι δεν είχε ακόμη γεννηθεί δια του Αγίου Πνεύτος οι μαθητές του. Θα μπορούσε ο Ιωάννης να μαρτυρήσει πραγματικά για τον Ιησού: «Αυτός τους αγαπούσε μέχρι το τέλος.»

Ως υποσημείωση για τις εμπειρίες εκείνου του βραδιού, ο Ιωάννης θυμάται κάτι σημαντικό με τα λόγια του εδάφιου 2. Παρά το γεγονός ότι μπορεί να μην ήταν προφανές για αυτόν ή τους άλλους μαθητές εκείνη τη στιγμή, αναπολώντας ο ίδιος κατανοεί ότι είχε συνενέσει στην επιρροή του Σατανά ο Ιούδας, «ο Διάβολος έχοντας βάλει πλέον στην καρδιά του Ιούδα ... να προδώσει τον Ιησού.» Εδώ είναι μια απογοητευτική υπενθύμιση και προειδοποίηση προς την εκκλησία σε όλον τον αιώνα του Ευαγγελίου ότι υπάρχει η

δυνατότητα εισόδου ενός ανάμεσά μας σαν λύκος «με ενδύματα προβάτων,» που «δεν φείδεται το ποίμνιο» - Ματθ. 7:15· Πράξεις 20:29

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Μετά απο την σοβαρή του υπενθύμιση για τον Ιούδα, ο Ιωάννης υπενθυμίζει ότι καθώς το γεύμα του Πάσχα τελείωνε, ξέσπασε καυγάζ αναμέσον των μαθητών για το ποιος θα πρέπει να είναι ο μεγαλύτερος μεταξύ τους. Η διένεξη αυτή καταγράφηκε από τον Λουκά, και καλύπτεται στο Μέρος 1 του παρόντος άρθρου. (Κάτα Λουκά 22: 24-30) Ωστόσο, ο Λουκάς δεν καταγράφει το μεγάλο παράδειγμα υπηρεσίας που παρείχε ο Ιησούς, και ότι πιθανότατα ήταν το άμεσο αποτέλεσμα της παρορμητικής συζήτησης των μαθητών. Συνειδητοποιώντας ότι δεν το κατέγραψε ούτε ο Λουκάς ούτε οι υπόλοιποι, ο Ιωάννης μαρτύρησε για αυτό το όλο και πιο σημαντικό μάθημα, το οποίο ήξερε θα ήταν μεγάλη βοήθεια για όλους τους αφιερωμένους πιστούς κατά τη διάρκεια του αιώνος του Ευαγγελίου.

Στο Κατα Ιωάννην 13: 3-17, μας παρουσιάζονται το μεγάλο παράδειγμα και μάθημα της ταπεινής υπηρεσίας του Ιησού, το οποίο παρείχε στο ανώγειον. «εγείρεται εκ του δείπνου και εκδύεται τα ιμάτια αυτού, και λαβών προσόψιον διεζώσθη· έπειτα βάλλει ύδωρ εις τον νιπτήρα, και ήρχισε να νίπη τους πόδας των μαθητών και να σπογγίζη με το προσόψιον, με το οποίον ήτο διεζωσμένος.» (εδάφ. 4,5) Όπως ο ίδιος αναπόλησε σε αυτό, ο Ιωάννης συνειδητοποίησε ότι όλοι τους ήταν σε αμηχανία από ό, τι έκανε ο Ιησούς, αλλά κανείς δεν είπε τίποτα ή τον αμφισβήτησε, μέχρι που ήρθε στον Πέτρο.

Ο Πέτρος ήταν ο εκπρόσωπος των δώδεκα, και στις περισσότερες περιπτώσεις ήταν επιρρεπής ο ίδιος στο να μιλήσει ο,τι είχε στο μυαλό του ή να κάνει ερωτήσεις. Αυτό το παράδειγμα δεν διέφερε σε τίποτε. Είπε, επαναλαμβάνοντας την ίδια ερώτηση που όλοι πιθανότατα είχαν στο μυαλό τους, «Κύριε, συ μου νίπτεις τους πόδας;» (εδάφιο 6) Στη συνέχεια, καταγράφηκε αυτό που θα πρέπει να είχε φανεί να είναι μια αόριστη απάντηση από τον Κύριο, ο οποίος είπε στον Πέτρο: «Εκείνο, το οποίον εγώ κάμνω, συ δεν εξεύρεις τώρα, θέλεις όμως γνωρίσει μετά ταύτα.». (έναντι 7) Εκ των υστέρων, ήξερε ο Ιωάννης πόσο αλήθεια ήταν αυτό, ότι κανένας από αυτούς δεν κατανοούσε τι συνέβαινε κατά εκείνην τη στιγμή, και γιατί τους έπλενε εξ αρχής τα πόδια ο Ιησούς. Θα «μάθουν μετά», όταν θα γεννηθούν απο το Άγιο Πνεύμα την Πεντηκοστή.

«Εμένα τα πόδια δεν τα πλύνεις ποτέ,» απάντησε ο Πέτρος. «Απεκρίθη προς αυτόν ο Ιησούς· Εάν δεν σε νίψω, δεν έχεις μέρος μετ' εμού.» (Έναντι 8) Ιωάννης δεν λέει ακριβώς τι κίνητρο είχε ο Πέτρος για να απαντήσει, όπως έκανε. Ίσως σκέφτηκε ότι ήταν πάρα πολύ ταπεινό αυτό το έργο για να το εκτελέσει ο Ιησούς, και ότι θα έπρεπε να το κάνει ένας σκλάβος ή δούλος. Άλλη μια πιθανότητα είναι ότι ο Πέτρος δεν αισθανόταν ότι έπρεπε να πλυθούν τα πόδια του, αφού τήρησε πιθανότατα τα έθιμα του νόμου που σχετίζονται με το πλύσιμο πριν τον δείπνον. - Κατα Μάρκον 7: 3,4

Λαμβάνοντας υπόψη το υπόλοιπο της εξιστόρησης που ακολουθεί, τα δύο από τα παραπάνω μπορεί να ήταν εύλογοι λόγοι στο μυαλό του Πέτρου ώστε να ανταποκριθεί, όπως έκανε. Ωστόσο, αυτό δεν το

ανέφερε ο Ιωάννης, γιατί είχε καταλάβει ότι το πραγματικό δίδαγμα της εμπειρίας έπρεπε ακόμη να αποκαλυφθεί από τον Δάσκαλο. Δεν ήταν σχεδόν τόσο σημαντικό να γνωρίζουμε ακριβώς γιατί ο Πέτρος δεν ήθελε τα πόδια του να πλυθούν όσο ήταν για να μάθουμε το μάθημα που έμελλε να δώσει στα ακόλουθα εδάφια ο Ιησούς. Έτσι, ο Ιωάννης καταγράφει απλώς τη δήλωση του Ιησού ότι ο Πέτρος και οι άλλοι μαθητές - συμπεριλαμβανομένων ημών - δεν θα μπορούσαν να συμμετέχουν στη διακονία του ίδιου, εκτός αν επέτρεπαν σε αυτό το δίδαγμα να δοθεί και να το μάθουν τελικά κι άλλοι.

«ΚΑΘΑΡΟΙ» ΉΔΗ

Αφού άκουσε αυτά τα λόγια, ο Πέτρος ζήτησε απο τον Κύριο όχι μόνο για να πλύνει τα πόδια του, αλλά και τα χέρια και το κεφάλι του. (Ιωάννης 13: 9) Σε αυτό το σημείο, ο Ιωάννης αρχίζει να μαρτυράει για το πραγματικό μάθημα που είχε κατα νου να δώσει ο Διδάσκαλος. Κατ 'αρχάς, ο Ιησούς υπενθύμισε τον Πέτρο ότι, όσον αφορούσε την κυριολεκτική πλύση (των ποδών), επειδή είχε κάνει την συνήθη πλύση πριν από το γεύμα του Πάσχα, ήταν ήδη καθαρός. Ίσως η μόνη εξαίρεση ήταν σε σχέση με τα πόδια του, τα οποία αναμφίβολα θα μπορούσαν πάντα να επωφελούνται από την αναψυχή που παρέχεται από το πλύσιμο. (εδάφ. 10) Με την απάντηση αυτή, ο Ιησούς άφησε να εννοηθεί ότι το πραγματικό μάθημα που μετέφερε δεν είχε να κάνει για κυριολεκτικό πλύσιμο, είτε πρόκειται για τα πόδια, ή οποιοδήποτε άλλο μέρος του σώματος.

Συνεχίζοντας με την εξιστόριση, ο Ιησούς είπε, «και σεις είσθε καθαροί, αλλ' ουχί πάντες. Διότι ήξευρεν

εκείνον, όστις έμελλε να παραδώση αυτόν· διά τούτο είπε· Δεν είσθε πάντες καθαροί.» (εδάφ. 10,11) Ακριβώς όπως το μάθημα δεν ήταν για κυριολεκτικό πλύσιμο, τα λόγια αυτά δείχνουν ότι η πραγματική έννοια, επίσης, δεν ήταν σχετικά με τον συμβολικό ή πνευματικό καθαρισμό. «Σείς είσθε καθαροί» επίσης με αυτόν τον τρόπο λέει ο Ιησούς, εκτός από έναν, τον Ιούδα, στου οποίου την καρδιά είχε εισέλθει ο Σατανάς, και τώρα ήταν μολυσμένη--ακάθαρτη.

Ο Ιωάννης, όπως ο ίδιος αναπολούσε σε αυτή την εμπειρία μέσα από την διαφωτιστική δύναμη του Αγίου Πνεύματος, γνώριζε καλά ότι ο Ιησούς δεν θα έλεγε «Είστε όλοι καθαροί» αν το μάθημα εμπρόκειτο για είτε κυριολεκτική πλύση ή ακόμη και πνευματική κάθαρση. Ο κυριολεκτικός καθαρισμός ήταν σωστός και απαραίτητος για τη σωματική ευεξία του σώματος, και είχαν μεριμνήσει αναμφίβολα για τα θέματα αυτά ο Πέτρος και οι υπόλοιποι μαθητές. Ωστόσο, δεν ήταν αυτό το θέμα του μαθήματος.

Ο πνευματικός καθαρισμός είναι απόλυτης σημασίας για το παιδί του Θεού. Ο καθένας πρέπει να καθαρίζεται, να έχει καθαρή καρδιά, και έτσι, στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό, να προστατεύεται από τις μολύνσεις του κόσμου και της σαρκός. Διάφορα εδάφια επισημαίνουν τις πηγές αυτής της συμβολικής πλύσης: ο Θεός: το αίμα του Χριστού: η αγιαστική επιρροή του Αγίου Πνεύματος: το νερό του λόγου της αλήθειας: και η πλήρης συνεργασία μας με όλους αυτούς τους παράγοντες καθαρισμού. -Κατα Ιωάν. 1: 7,9· Αποκάλυψη 1: 5· Α Κορ. 6: 11· Εφεσ. 5: 25,26· Εβρ. 10:22· (Β Κορ. 7: 1

Ωστόσο, αν και είναι κρίσιμη η συμβολική πλύση για τον αφιερωμένο πιστό, δεν ήταν επίσης ο πρωταρχικός στόχος του μαθήματος που παρείχε ο Ιησούς με το πλύσιμο των ποδιών των μαθητών του. Οι μαθητές που συγκεντρώθηκαν στο ανώγειο δεν είχαν λάβει ακόμη τα οφέλη που θα προκύψουν από το αίμα του Χριστού, ή από την εγκατοίκηση του Αγίου Πνεύματος. Όμως, ο Ιησούς μπορούσε να διαβάσει τις καρδιές τους, και είδε ότι, εκτός από τον Ιούδα, ήταν «καθαρές», στο βαθμό που ήταν δυνατός εκείνη τη στιγμή.

Η ΤΑΠΕΙΝΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Επιστρέφοντας στην εξιστόριση του Ιωάννη, αφού εξήγησε στους μαθητές ότι η έννοια της δράσης του δεν σχετιζόταν ιδιαίτερα με το πλύσιμο, ο Ιησούς κάθισε και πάλι και ρώτησε, «Καταλαβαίνετε τι σας έχω κάνει;» (Κατα Ιωάννην 13:12) Αναπολώντας, πρέπει να είχε συνειδητοποιήσει ο Ιωάννης ότι, εκείνη την εποχή, κανένας από αυτούς δεν θα μπορούσε να απαντήσει καταφατικά στην ερώτηση του Δασκάλου. Όμως, συνεχίζει με την εξιστόριση της εξήγησης του Ιησού: «Σεις με φωνάζετε, Ο Διδάσκαλος και ο Κύριος, και καλώς λέγετε, διότι είμαι. Εάν λοιπόν εγώ, ο Κύριος και ο Διδάσκαλος, σας ένιψα τους πόδας, και σεις χρεωστείτε να νίπτετε τους πόδας αλλήλων. Διότι παράδειγμα έδωκα εις εσάς, διά να κάμνητε και σεις, καθώς εγώ έκαμον εις εσάς.» -εδαφ. 13-15

Σωστό ήταν είπε ο Ιησούς, για να τον αποκαλούν «ο Διδάσκαλος και ο Κύριος,» αλλά ήταν εκεί, επίσης, για να τους εξυπηρετήσει, και μόλις είχε αποδείξει αυτό πλένοντας τα πόδια τους. Τις

περισσότερες φορές όμως, αυτό ήταν η δουλειά ενός ταπεινού υπηρέτη, αλλά αυτόν τον ρόλο τον είχε αναλάβει ο Ιησούς. Επιπλέον, αν ήταν κατάλληλο γι' αυτόν να αναλάβει το ρόλο ενός ταπεινού υπηρέτη, πόσο περισσότερο θα πρέπει να κάνουν το ίδιο ο ένας προς τον άλλο οι μαθητές του. «Σας έδωσα ένα παράδειγμα," ο Ιησούς λέει, από το είδος των ταπεινών υπηρεσία, η οποία θα πρέπει να παρέχονται από έναν συνάδελφο του σώματος-μέλους προς το άλλο.

Ο Ιησούς τόνισε αυτό το μάθημα με τη χρήση των λέξεων «υπηρέτης», «άρχοντας» και «έστειλε». Είπε, «Αληθώς, αληθώς σας λέγω, δεν είναι δούλος ανώτερος του κυρίου αυτού, ουδέ απόστολος ανώτερος του πέμψαντος αυτόν.» (εδάφ. 16) Ο κάθε μαθητής ήταν «δούλος», και ο «άρχοντας» τους, ο Ιησούς. Ωστόσο, ήταν και ένας υπηρέτης, και δεν έπρεπε να μην θεωρούν τους εαυτούς τους "μεγαλύτερο από" Αυτόν απέχοντας από το να είναι υπηρέτες με τον ίδιο τρόπο. Ομοίως, εκείνοι που ήταν με τον Ιησού στο ανώγειο επιλέχθηκαν για να είναι οι Απόστολοί του. Καθώς εκείνοι που θα σταλούν σύντομα απο τον Κύριό τους για να κηρύξουν το Ευαγγέλιο και να ιδρύσουν την Πρώιμη Εκκλησία, δεν έπρεπε να θεωρούν τους εαυτούς τους μεγαλύτερους από Αυτόν που τους είχε στείλει προκειμένου να συμμετάσχουν σε αυτή την υπηρεσία.

«ΕΑΝ ΚΑΜΝΕΤΕ ΑΥΤΑ»

Ο Ιησούς συμπέρανε την εξήγησή του λέγοντας, «Εάν εξεύρητε ταύτα, μακάριοι είσθε εάν κάμνητε αυτά.» (εδάφ. 17) Φαίνεται να είναι σήμερα μια ιδιαίτερη σημασία σε αυτά τα λόγια για τον λαό του Κυρίου. Πράγματι, είμαστε «γνωρίζουμε αυτά τα

πράγματα», και έχουμε καταλάβει το πραγματικό μάθημα που περιέχεται στη πράξη του πλυσίματος των μαθητών τα πόδια απο πλευράς του Ιησού, αλλά μόνο αν εμείς «κάνοντας αυτά» θα λάβουμε την έγκριση και τις ευλογίες του Κυρίου.

Το πλύσιμο αλλήλων των ποδιών δεν πρέπει να θεωρείται ως η εξουσία για εμας να καθαρίσουμε ή να πλύνουμε έναν συνάδελφο ή αδελφή εν Χριστώ από την αμαρτία. Όπως έχει ήδη αναφερθεί, οι Γραφές δείχνουν τα πολλά μέσα με τα οποία επιτυγχάνεται, για ένα αφιερωμένο πιστό, ο καθαρισμός απο την αμαρτία. Όμως, τίποτε απο όλ' αυτά δεν περιλαμβάνουν το τεκμήριο ότι είναι η ευθύνη η δική μας να ψάχνουμε για τις αδυναμίες και τα λάθη των συναδέλφων μας και να προσπαθούμε, στη συνέχεια, να τα «πλύνουμε», ακόμα και αν είναι καλές οι προθέσεις μας. Μπορούμε, και πρέπει, να βοηθάμε με το να είμαστε ένα παράδειγμα, παρέχοντας ενθάρρυνση, προσευχόμενοι ο ένας για τον άλλον, συλλογιζόμενοι ομού για το Λόγο του Θεού, και βοηθώντας με άλλους τρόπους, αλλά όχι με την έννοια του καθαρισμού.

Ακριβώς όπως ο Ιησούς εξήγησε, όταν έδωσε αυτό το μάθημα, είναι επίσης μέσον «πλύσιμου ποδιών» η ταπεινή υπηρεσία. Εκτός από την προαναφερθείσα βοήθεια που μπορούμε να αποδώσουμε ο ένας στον άλλον, οι άλλες μορφές υπηρεσίας μπορεί να περιλαμβάνουν: τη συμμετοχή σε συχνή κοινωνία μετα άλλων αδελφών· την παροχή βοήθειας προς τους αδελφούς· την ανταλλαγή εμπειριών και των χαρών, της λύπης, των επιτυχιών και των αποτυχιών μας μετ' αλλήλων, ανοίγοντας τα σπίτια μας για συναντήσεις και ψυχαγωγία για τους αδελφούς, επισκεπτόμενοι τους

αρρώστους και απομονωμένους, παρηγορώντας τους πενθούντες ή άλλους που δοκιμάζονται σοβαρά, παρέχοντας μια ζεστή χειραψία και ένα χαμόγελο για τους αδελφούς μας, κάθε φορά που τους βλέπουμε, πάντα προσπαθώντας να οικοδομήσουμε ο ένας τον άλλον, υποστηρίζοντας τις δραστηριότητες της παρούσας εργασίας της συγκομιδής σε πολλές μορφές, λέγοντάς στους αδελφούς μας ότι τους αγαπάμε, κ.τλ. Αυτά, και πολλές άλλες δραστηριότητες αποτελούν το πλούσιμο των αλλήλων ποδιών. Τι αναψυχή που παρέχεται σε όσους λαμβάνουν αυτή τη βοήθεια και τι χαρά θα πρέπει να είναι να αποδόσει τέτοια υπηρεσία σε κάθε ευκαιρία!

Ο ΙΟΥΔΑΣ Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Όπως ο ίδιος συνέχισε να θυμηθούμε τα γεγονότα που έλαβαν χώρα στο υπερώο, ο Ιωάννης ήξερε ότι ο Ματθαίος, ο Μάρκος και ο Λουκάς είχαν καταγράψει προηγουμένως τη πρόβλεψη του Ιησού ότι ένας που καθόταν ανάμεσά τους θα τον προδώσει, μαζί με την επακόλουθη ανταλλαγή που ακολούθησε με τον Ιούδα και τους υπόλοιπους μαθητές. Ωστόσο, αντί να παραγνωρίσει μια επανάληψη αυτού του επεισοδίου, την παρέχει μια ακόμη φορά ο Ιωάννης, με ακόμη περισσότερες λεπτομέρειες από τους άλλους συγγραφείς του Ευαγγελίου. (Κατα Ιωάννην 13: 18-30) Μπορεί να διερωτώμεθα γιατί ο Ιωάννης επέλεξε να το κάνει αυτό, καθώς αυτό φαίνεται να μας αποτρέπει την προσοχή από το σημαντικό μάθημα της ταπεινής υπηρεσίας, την οποία μόλις είχε καταγράψει ο ίδιος.

Παρ'όλο που δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι για το συλλογισμό του, θα μπορούσε ο Ιωάννης να

έβλεπε την καταλληλότητα του να αναφέρει το επεισόδιο σχετικά με τον Ιούδα για τον λόγο που έλαβε χώρα αμέσως μετά το μάθημα του πλύσιμου των ποδιών. Ο Ιησούς έπλυνε τα πόδια όλων των δώδεκα αποστόλων, συμπεριλαμβανομένων αυτών του Ιούδα, ακόμα κι αν ήξερε ότι υπήρχε στην καρδιά του το κακό. Με το να πλύνει τα πόδια του, ο Κύριος έδωσε ίσως μια ένδειξη για τον Ιούδα ότι υπήρχε ακόμγ ευκαιρία να αλλάξει την καρδιά του και να μετανοήσει, ακόμη και σε αυτή την προχωρημένη ώρα. Αυτό δεν συνέβη δυστυχώς. Έτσι, θεώρησε ο Ιωάννης ότι ήταν σκόπιμο να επαναλάβει την εξιστόριση σχετικά με τον Ιούδα που ακολούθησε το μεγάλο δίδαγμα της υπηρεσίας, ένα μάθημα που δεν το έμαθε δυστυχώς ο Ιούδας.

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΞΟΔΟΣ

Το επόμενο κομμάτι της εξιστόρισης του Ιωάννη της εμπειρίας του ανώγιου είναι επίσης μοναδική για το Ευαγγέλιό του, όπως ήταν το μάθημα του πλήσιμου των ποδιών. Αναπόλησε ότι, κατά την αναχώρηση του Ιούδα, έστρεψε πλήρως την προσοχή του ο Ιησούς προς τους υπόλοιπους έντεκα μαθητές, των οποίων οι καρδιές ήταν καθαρές. Ενώ δεν είχαν κατανοήσει ακόμη την σημασία του τι συνέβαινε, και ακόμα και ερωτήσεις έκαναν που κατέδειξε την έλλειψη γνώσης τους, οι καρδιές ευθείς ήσαν και αγαπούσαν πάρα πολύ τον Κύριο και Δάσκαλό τους.

Στα εδάφια 31 και 32 έχει καταγραφεί μια καλυμμένη αναφορά από τον Ιησού για να επικείμενη αναχώρησή του. Ο ίδιος λέει ότι αν και «δοξαζόταν» ήδη σε αυτόν ο Θεός, δηλαδή, με τα λόγια και τις πράξεις του, έμμελε σύντομα να εμφανισθεί μια

μεγαλύτερη δόξα που θα αποκαλυφθεί με τον αγαπημένο του Υιού. Αυτό έπρεπε να γίνει όταν ο Θεός «θα τον δοξάσει ευθύς» με την θεία φύση. Παρά το γεγονός ότι, εκείνη τη στιγμή, δεν το κατάλαβε αυτό ο Ιωάννης, ο ίδιος και οι άλλοι μαθητές αναγνώρισαν αργότερα ότι της εξύμνησης του Ιησού έπρεπε να προηγηθεί ο θάνατός του ως Λυτρωτή του ανθρώπου.

Με ήπια λόγια, ο Ιησούς μίλησε στη συνέχεια πιο άμεσα: «Τεκνία, έτι ολίγον είμαι μεθ' υμών. Θέλετε με ζητήσει, και καθώς είπον προς τους Ιουδαίους ότι όπου υπάγω εγώ, σεις δεν δύνασθε να έλθητε, και προς εσάς λέγω τώρα.» (εδάφ. 33) Ο Ιωάννης, όπως ο ίδιος αναπόλησε, αμφίβολα θα μπορούσε να εκτιμήσει ότι αυτά ήταν μερικά από τα πιο δύσκολα λόγια που είπε ποτέ ο Ιησούς στους μαθητές του. Παρ' όλα αυτά, πρέπει να ειπωθούν, επειδή σχετίζονται άμεσα με τα επόμενα κιώλας λόγια που πρόφερε, τα οποία, μέχρι αυτή τη στιγμή, ξεχωρίζουν ως μια από τις πιο σημαντικές δηλώσεις που έκανε ποτέ π Δάσκαλος.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΝΤΟΛΗ

Μόνο στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο βρίσκουμε αυτά τα ζωτικής σημασίας λόγια του Ιησού: «Εντολήν καινήν σας δίδω, Να αγαπάτε αλλήλους, καθώς εγώ σας ηγάπησα και σεις να αγαπάτε αλλήλους. Εκ τούτου θέλουσι γνωρίσει πάντες ότι είσθε μαθηταί μου, εάν έχητε αγάπην προς αλλήλους.» (εδάφ. 34,35) Αυτό δεν ήταν μόνο η δήλωση της νέας εντολής, αλλά ήταν επίσης μια κλιμακούμενη στιγμή σε σχέση με όλα αυτά που συνέβηκαν στο ανώγειο εκείνο το βράδυ. Είχαν συγκεντρωθεί για να φάνε όλοι μαζί το γεύμα του Πάσχα. Υπήρξε, σχεδόν αμέσως, φιλονικία σχετικά με

το ποιος θα πρέπει να είναι ο μεγαλύτερος, η οποία έδειξε έλλειψιν ανιδιοτελούς αγάπης. Ο Ιησούς έδωσε τότε το μάθημα πλύσιμου των ποδιών, ή της ταπεινής υπηρεσίας, όντας η εξωτερική εκδήλωση της αγάπης, αν και δεν είχαν κατανοήσει ακόμη την σημασία των πράξεών του. Υπενθύμισαν ακόμη στους μαθητές παρατηρώντας τον χαρακτήρα του Ιούδα, για τα φοβερά αποτελέσματα μιας κακής καρδιάς, γεμάτης μίσος και προδοσία.

Στην κορύφωση γι'όλα αυτά, ο Ιησούς συνοψίζει τώρα το όλο θέμα με την άμεση αφήγηση αυτού για τους μαθητές του, και εμας, ότι το να έχουμε ανιδιοτελή, θεοειδή αγάπη ο ένας για τον άλλο είναι μια εντολή. Αν δεν την έχουμε αναπτύξει ή και κατέχει την αγάπην, τότε, είναι σε σοβαρό κίνδυνο η θέση μας ως αφιερωμένα μέλη του σώματος του Χριστού. Είναι με την αγάπη, λέει ο Ιησούς, ότι θα γίνουμε γνωστοί από «όλους τους ανθρώπους» και τον Θεό ως μαθητές του. Αν δεν καταφέρουμε να διατηρήσουμε αυτή την εντολή, εμείς δεν θα συμμετάσχουμε σε καμία ανταμοιβή ή έργο στην ερχόμενη βασιλεία του Θεού.

ΔΕΝ ΑΝΑΦΕΡΕΤΑΙ Ο ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ (Ο ΔΕΙΠΝΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, ΔΗΛΑΔΗ)

Μετά την καταγραφή της νέας εντολής που δόθηκε από τον Ιησού, ο Ιωάννης αναφέρει την ανταλλαγή των κουβέντων που έλαβε χώρα μεταξύ του Διδάσκαλου και του Πέτρου, η οποία ολοκληρώθηκε με την πρόβλεψη του Ιησού ότι θα τον απαρνηθεί ο Πέτρος τρεις φορές πριν θα είχε τελειώσει η νύχτα. 36-38) Αυτή η ανταλλαγή καταγράφεται και από τους άλλους τρεις συγγραφείς του Ευαγγελίου, όλοι εκ των οποίων την

τοποθετούν ότι σημειώθηκε μετά την καθιέρωση του αναμνηστικού δείπνου απο τον Ιησού. - 26: 26-34· Mark 14: 22-30· Luke 22: 17-20,31-35

Ο Ιωάννης δεν κατέγραψε τα εγκαίνια δείπνου του Κυρίου. Σε σύγκριση, ωστόσο, της εξιστόρισής του για την πρόβλεψη των τριών αρνήσεων του Πέτρου με εκείνη των άλλων συγγραφέων του Ευαγγελίου, και την τοποθέτησή τους για το περιστατικό αυτό, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, μπορούμε εύλογα να συμπεράνουμε ότι ο Δείπνος του Κυρίου έλαβε χώρα πριν από το εδάφιο 36 της εξιστόρισης του Ιωάννη. Το συμπέρασμα αυτό επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι ο Ματθαίος, ο οποίος, όπως ο Ιωάννης, ήταν κι αυτός παρών στο ανώγειο, κατέγραψε το επεισόδιο σχετικά με τον Ιούδα μόλις πριν από την θέσμιση του Ιησού για τον Δείπνον του Κυρίου. (Ματθ. 26: 21-25) Όπως έχει ήδη αναφερθεί, η εξιστόριση του Ιωάννη σχετικά με τον Ιούδα καταλήγει στο κεφάλαιο 13, εδάφιο 30, και αρχίζοντας με το εδάφιο 31 ο ίδιος μεταβαίνει αμέσως στα λόγια του Ιησού σχετικά με την επικείμενη αναχώρησή του, που ακολουθείται από τη παροχή της «νέας εντολής,» που καταγράφεται στο εδάφιο 35. Λαμβάνοντας όλα αυτά υπόψη, η τοποθέτηση του Δείπνου στην εξιστόριση του Ιωάννη φαίνεται να τίθεται μεταξύ των εδαφίων 35 και 36.

Για το εάν οι παραπάνω προτάσεις σχετικά με την αλληλουχία των γεγονότων στο ανώγειο είναι ακριβώς σωστές, δεν μπορούμε να είμαστε απόλυτα σίγουροι. Πράγματι, δεν είναι κρίσιμο για την κατανόησή μας για τα σημαντικά διδάγματα εκείνων των ωρών για να είμαστε σίγουροι για την ακριβή αλληλουχία. Δικαίως, ωστόσο, μπορούμε να

ενημερωθούμε σχετικά με το γιατί ο Ιωάννης δεν κάνει καμία αναφορά στην θέσμιση του Ιησού για τον Δείπνον, ούτε στα συμβολικά εμβλήματα του "άρτου" και τον «καρπὸν τῆς ἀμπέλου» δεδομένου ὅτι αὐτὰ εἶχαν τόση σημαντική σημασία, ὅπως καταγράφεται λεπτομερῶς στο Μέρος 1 του παρόντος άρθρου.

Ο Ιωάννης γνώριζε αναμφίβολα ὅτι και ο Ματθαῖος και ο Μάρκος και ο Λουκάς ἔδωσαν ὅλοι ιδιαίτερες εξιστορήσεις του Δείπνου στο Ἀνώγειο. Ἦταν ἐπίσης πιθανόν να μην γνώριζε ὅτι ο Ἀπόστολος Παῦλος ἐπανέλαβε αργότερα τις οδηγίες του Ιησού, ὅπως καταγράφονται στην προς Κορινθίους Α ἐπιστολή του 11: 23-28. Στα τέλη του πρώτου αἰῶνα, μέχρι τη στιγμή που ο Ιωάννης ἔγραψε το Ευαγγέλιό του, εἶχαν διατηρήσει τον Δείπνον του Κυρίου για πάνω ἀπό ἐξήντα χρόνια ἀφιερωμένοι πιστοί. Για τους λόγους αὐτούς, μπορούμε να υποθέσουμε ὅτι ο Ιωάννης μπορεί να θεώρησε ὅτι εἶναι περιττό να ἐπαναλάβουμε αὐτό το μέρος των ἐκδηλώσεων τῆς βραδιάς τῆς ἐξιστόρισής του, και ἐπέλεξε ἀπλά να το ἀφήσει ἔξω.

«ΤΡΩΓΟΝΤΑΣ» ΤΟΥ ΣΑΡΚΑ, «ΠΙΝΟΝΤΑΣ» ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ

Ενῶ ο Ιωάννης δεν εἶχε καταγράψει την θέσμιση του Δείπνου του Κυρίου στην ἀφήγηση για το ἀνώγειο, ο ἴδιος παρέχει μια σημαντική μαρτυρία σχετικά με το θέμα του σώματος και του αἵματος του Ιησού. Στο Κατα Ιωάννην 6: 26 - 66, μας παρέχει ο Ιησούς με μια ομιλία του για τον ἄρτον τῆς ζωῆς, τῇ σάρκα και το αἷμα του, την ἀπαίτηση για τους οπαδούς του να «τρώνε» τῇ σάρκα του και να «πίνουν» το αἷμα του, και την ἐξήγηση ὅτι αὐτό ἦταν δεν πρέπει να θεωρεῖται

κυριολεκτικά, αλλά ότι για να «φάμε» και να «πίνουμε» από αυτόν (εξ αυτού) σημαίνει να «ζούμε δι' Αυτού.»

Παραθέτουμε επιλεγμένα αποσπάσματα των λόγων του Ιησού απο αυτό το κεφάλαιο:

«27 Εργάζεσθε μη διά την τροφήν την φθειρομένην, αλλά διά την τροφήν την μένουσαν εις ζωήν αιώνιον, την οποίαν ο Υιός του ανθρώπου θέλει σας δώσει· ... 35 Και είπε προς αυτούς ο Ιησούς· Εγώ είμαι ο άρτος της ζωής· όστις έρχεται προς εμέ, δεν θέλει πεινάσει, και όστις πιστεύει εις εμέ, δεν θέλει διψήσει πώποτε. ... 49 Οι πατέρες σας έφαγον το μάννα εν τη ερήμω και απέθανον· 50 ούτος είναι ο άρτος ο καταβαίνων εκ του ουρανού, διά να φάγη τις εξ αυτού και να μη αποθάνη. 51 Εγώ είμαι ο άρτος ο ζων, ο καταβάς εκ του ουρανού. Εάν τις φάγη εκ τούτου του άρτου, θέλει ζήσει εις τον αιώνα. Και ο άρτος δε τον οποίον εγώ θέλω δώσει, είναι η σαρξ μου την οποίαν εγώ θέλω δώσει υπέρ της ζωής του κόσμου. 52 Εμάχοντο λοιπόν προς αλλήλους Ιουδαίοι, λέγοντες· Πως δύναται ούτος να δώση εις ημάς να φάγωμεν την σάρκα αυτού; 53 Είπε λοιπόν εις αυτούς ο Ιησούς· Αληθώς, αληθώς σας λέγω, Εάν δεν φάγητε την σάρκα του υιού του ανθρώπου και πίνητε το αίμα αυτού, δεν έχετε ζωήν εν εαυτοίς. 54 Όστις τρώγει την σάρκα μου και πίνει το αίμα μου, έχει ζωήν αιώνιον, και εγώ θέλω αναστήσει αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα. 55 Διότι η σαρξ μου αληθώς είναι τροφή, και το αίμα μου αληθώς είναι πόσις. 56 Όστις τρώγει την σάρκα μου και πίνει το αίμα μου εν εμοί μένει, και εγώ εν αυτό. 57 Καθώς με απέστειλεν ο ζων Πατήρ και εγώ ζω διά τον Πατέρα, ούτω και όστις με τρώγει θέλει ζήσει και εκείνος δι' εμέ. 58 Ούτος είναι ο άρτος ο καταβάς εκ του ουρανού, ουχί καθώς οι πατέρες σας έφαγον το μάννα και απέθανον· όστις τρώγει τούτον τον

άρτον θέλει ζήσει εις τον αιώνα. 59 Ταύτα είπεν εν τη συναγωγή, διδάσκων εν Καπερναούμ. 60 Πολλοί λοιπόν εκ των μαθητών αυτού ακούσαντες, είπον· Σκληρός είναι ούτος ο λόγος· τις δύναται να ακούη αυτόν; 61 Νοήσας δε ο Ιησούς εν εαυτώ ότι γογγύζουσι περί τούτου οι μαθηταί αυτού, είπε προς αυτούς· Τούτο σας σκανδαλίζει; 62 εάν λοιπόν θεωρήτε τον Υιόν του ανθρώπου αναβαίνοντα όπου ήτο το πρότερον; 63 το πνεύμα είναι εκείνο το οποίον ζωοποιεί, η σαρξ δεν ωφελεί ουδέν· οι λόγοι, τους οποίους εγώ λαλώ προς εσάς, πνεύμα είναι και ζωή είναι.»

Πόσο αλήθεια είναι αυτά τα τελευταία λόγια. (εδαφ. 63) Το να «τρώει» τη σάρκα ή/και να «πίνει» το αίμα του Ιησού κανείς, ΔΕΝ τον «οφείλει σε τίποτε.» Μάλλον, είναι με το «φάγειν» και την «ιδιοποίηση» των λόγων που ομίλησε, το παράδειγμα που έθεσε, και τη θυσία που έκανε για λογαριασμό του καθενός, όλα κάτω από την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος, που δίνει «ζωή» στους αφιερωμένους ακολούθους του, που «τους ζωοποιούν.» Ο Ιωάννης συνειδητοποίησε ότι αυτά τα λόγια του Δασκάλου, αν δεν τα μιλήσει στο ανώγειο, έδωσαν την ουσία του τι σημαίνει η μέθεξι των εμβλημάτων του Δείπνου του Κυρίου.

Δεν αποτελεί ίσως καμία έκπληξη ότι αυτός ο λόγος του Ιησού, που αναφέρεται εν μέρει ανωτέρω, που εκφώνησε λίγο μετά το τάισμα των πέντε χιλιάδων, καταγράφεται μόνο στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο. Από την σκοπιά του περισσότερα από εξήντα χρόνια αργότερα, ο Ιωάννης μπορεί να είδε ότι ο Δείπνος μετατράπηκε, σε κάποιο βαθμό, σε μια τελετουργική παρακολούθηση. Έτσι, στην προοπτική του για τη σημασία του Δείπνου, ένιωθε ότι ήταν πιο σημαντικό να

τονιστούν τα μεγαλύτερα πνευματικά μαθήματα και η καθημερινή εφαρμογή των αρχών που περιλαμβάνονται στο σύμβολό του, παρά τις συγκεκριμένες οδηγίες που παρέχονται στο ανώγειο σχετικά με την ετήσια τήρηση του.

ΚΑΤΑΛΗΓΕΙ Η ΕΞΙΣΤΟΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

Αφού κατέγραψε τον Ιησού να δίνει τη «νέα εντολή» του, ο Ιωάννης τελειώνει τη μαρτυρία του για τις εκδηλώσεις του ανώγειου, επιλέγοντας να μην επαναλάβει την θέσμιση του Δείπνου του Κυρίου που παρέχεται από τους άλλους τρεις συγγραφείς του Ευαγγελίου. Με αυτόν τον τρόπο, αφήνει τη μεγάλη εντολή του Ιησού «να σταθεί στα δικά της» ως το τελικό και ολοκληρωμένο μάθημα από εκείνες τις στιγμές που δαπάνησε με τους μαθητές. Ο Ιωάννης κατανόησε ότι χωρίς αγάπη, η μέθεξις των εμβλημάτων του Δείπνου δεν θα είχε κανένα νόημα, καθώς κάτι τέτοιο υπολογίζεται ως «αναξίο». (Α΄Προς Κορ. 11:29) Πόσο απογοητευτικό είναι να συνειδητοποιήσουμε τη ζωτική σχέση μεταξύ της τήρησης αυτού του ετήσιου Αναμνηστικού Δείπνου και της εκπλήρωσης της εντολής του Ιησού να αγαπάμε ο ένας τον άλλο.

Οι αφηγήσεις του Ματθαίου και του Μάρκου δηλώνουν ότι μετά την τήρηση του Δείπνου, ο Ιησούς και οι μαθητές του έψαλαν έναν ύμνο και ξεκίνησαν το ταξίδι τους προς το Όρος των Ελαιών, όπου βρισκόταν η Γεθσημανή. (Ματθ. 26:30? Mark 14:26) Στο διάστημα που μεσολάβησε, ο Ιησούς έδωσε το τελικό μήνυμα του προς τους μαθητές του, και στη συνέχεια προσευχήθηκε γι' αυτούς. Για άλλη μια φορά, μόνο ο Ιωάννης καταγράφει αυτά τα πολύ σημαντικά λόγια, που

βρέθηκαν στα κεφάλαια 14-17. Αυτά είναι γεμάτα πνευματικές αλήθειες που θα καταλάβουν μόλις γεννηθούν δια του Αγίου Πνεύματος, και τα οποία εγνώρισαν και εφάρμοσαν όλοι οι αφιωρωμένοι πιστοί διαμέσου των Αιώνων στο χριστιανικό περίπατό τους. Πόσο υπέροχο να γνωρίζουμε ότι εμείς έχουμε περιληφθεί στο μήνυμα και την προσευχή που έδωσε ο Ιησούς. Προσευχήθηκε όχι μόνο για τους έντεκα μαθητές, «20 ... αλλά και περί των πιστευσόντων εις εμέ διά του λόγου αυτών· 21 διά να ήναι πάντες εν, καθώς συ, Πάτερ, είσαι εν εμοί και εγώ εν σοι, να ήναι και αυτοί εν ημίν εν, διά να πιστεύση ο κόσμος ότι συ με απέστειλας.» - Κάτα Ιωάννην 17:20,21

Η μοναδική εξιστόριση του Ιωάννη για το ανώγειο, ειδικά το μάθημα της ταπεινής υπηρεσίας του Ιησού και η παροχή της νέας εντολής, δημιουργούν τις προϋποθέσεις για την αφήγηση του τελικού μηνύματος και προσευχής του Κυρίου. Πόσο ευγνώμονες είμαστε ότι αυτός ο προχωρημένος στην ηλικία και σοφός Απόστολος είδε την ανάγκη να συμπεριληφθούν αυτές οι τελικές εμπειρίες της επίγειας διακονίας του Ιησού στην εξιστόριση της του Ευαγγελίου του. Ας επιδιώξουμε να μιμηθούμε την προοπτική του Ιωάννη, και να ολοκληρώσουμε πιστά την χριστιανική μας ζωή της ταπεινής υπηρεσίας και της αγάπης, ακόμη και μέχρι θανάτου.ς που παρέχονται στο ανώγειο σχετικά με την ετήσια τήρηση του.

Υποσχέσεις

καὶ ἐξαλείψει πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος οὔτε κραυγὴ οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι· ὅτι τὰ πρῶτα ἀπῆλθαν.

-Αποκάλυψη 21:4

